

ia77

JazzFlits

4 juni 2007,
5de jaargang, nummer 10

CONCERTVERSLAG

TROMPETTIST CUONG VU STELT GEOHOORVERMOGEN DANIG OP DE PROEF

Trompettist Cuong Vu is een vernieuwende en uitdagende muzikant. Zijn formatie speelde 12 mei in Lantaren/Venster en stelde het gehoorvermogen van het publiek met avantgardistische fusion danig op de proef.

(Tekst: Peter J. Korten; foto: Thomas Huisman)

NIEUWSSELECTIE

BREDA JAZZ FESTIVAL TREKT KWART MILJOEN BEZOEKERS

Volgens de organisatoren bezochten van 17 tot en met 20 mei zeker 250.000 mensen het Breda Jazz Festival. Dat zijn er zo'n 50.000 meer dan vorig jaar. Het festivalbestuur kijkt terug op een geslaagd festival.

"Eigenlijk zijn alle 190 concerten probleemloos verlopen, wat een compliment is voor onze 125 vrijwilligers", stellen voorzitter Antoine Trommelen en penningmeester Jack Lous in dagblad De Stem van 21 mei. Het groot aantal bezoekers was volgens hen te danken aan het mooie weer, waardoor niet alleen de vaste bezoekers van de partij waren, maar ook veel dagjesmensen. Veel van de 23 binnenconcerten waren ondanks het mooie weer toch uitverkocht.

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 8
- Cees Schrama – Leven met jazz (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 8
- Michael Brecker, Cotton Club All Stars, Léah Kline, Chet Baker 1955, Clifford Brown, Tom Beek, The Bad Plus, Hexnut, Chu Berry, Wayne Escoffery, Thijs van Otterloo e.a.	
Concertverslagen	pg 15
- Jazz in Duketown, Saskia Laroo, Indische jazz op de Pasar Malam Besar en de 5 ^{de} Dutch Big Band Contest	
En verder	
- The Jazz Connection (Lex Lammen)	pg 6
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 7
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	pg 17
- Jazzradio Top 10	pg 17

RIK MOL TEKENT BIJ CHALLENGE RECORDS

Trompettist Rik Mol gaat platen maken voor Challenge Records. Hij tekende hiervoor recentelijk een contract. Mol is thans bezig met de opname van zijn tweede cd, waarop een mix van funk, jazz en dance komt te staan.

Ook gaat de trompettist dit jaar nog een plaat met zijn kwartet opnemen. Dat bestaat naast Mol uit bassist Joost Patocka, pianist Rob van Bavel en drummer Jeroen Vierdag. Rik Mol is 'ontzettend blij' met de verbintenis met Challenge. Trompettist Mol timmert stevig aan de weg in de vaderlandse jazzwereld. Hij speelt momenteel in tien bands, waaronder Eric Ineke's JazzXpress. Medio juni staat Rik Mol in de finale van de strijd om de Deloitte Jazz Award 2007.

FESTIVAL THE HAGUE JAZZ VOLGEND JAAR WELLICHT DRIE DAGEN

Het komende festival The Hague Jazz zal wellicht drie dagen gaan duren. Dat vertelde organisator Ruud Wijkniet na afloop van de tweedaagse editie 2007 tegen de Haagsche Courant. Die tweedaagse, op 18 en 19 mei in het voormalig Congresgebouw Den Haag, trok 19.000 bezoekers.

De tweede editie van The Hague Jazz bood de bezoeker muziek op twaalf podia, waaronder één in een tent. Met het bezoekersaantal zat het festival al bijna tegen de maximumcapaciteit van het gebouw aan. Wijkniet: "Er is in Den Haag ontzettend veel enthousiasme en steun voor het festival. Vorig jaar stond het nog in de kinderschoenen, nu hebben we een volwassen festival."

The Hague Jazz sprong vorig jaar in het gat dat ontstond door het vertrek van het North Sea Jazz Festival naar Rotterdam. Het Haagse festival beschikt weliswaar niet over het geld om de grote namen van dat festival te contracteren, maar is volgens criticus Dirk Koppes 'inventiever' in het opsporen van internationaal jong talent. Hij bezocht het festival voor dagblad De Pers en concludeerde dat The Hague Jazz het wat prijs/kwaliteitsverhouding betreft (dagkaart 37,50 euro) 'dik' wint van het Rotterdamse voorbeeld (dagkaart 70 euro).

JAZZFLITS nummer 11 staat 18 juni op www.jazzflits.nl

PODIA

TWEDE FLEMISH JAZZ MEETING IN ZOWEL BRUGGE ALS GENT

De Flemish Jazz Meeting voltrekt zich niet meer alleen in Brugge (podium De Werf), maar ook deels in Gent (podium Vooruit). De komende, tweede Meeting, waarbij de Vlaamse jazz zich aan een internationaal publiek van persmensen en programmeurs presenteert, wordt van 6 tot en met 9 september gehouden.

Tijdens de Meeting zal op vrijdagavond 7 en zaterdagavond 8 september een selectie van Vlaamse jazzgroepen optreden. Die groepen worden gekozen door een jury van ruim zestig Vlaamse jazzprofessionals. Voor overdag staan onder meer debatten en gesprekken op het programma.

The Flemish Jazz Meeting wordt georganiseerd door Jazz Brugge, De Werf, Muziekcentrum Vlaanderen, JazzLab Series en Vooruit. Voor de Meeting worden persmensen en organisatoren uit Europa en verder uitgenodigd om een lang weekend kennis te maken met de Vlaamse jazzscene. Het evenement vindt tweejaarlijks plaats; de vorige, eerste keer was dat op 3 en 4 september 2005 in De Werf te Brugge.

(www.flemishjazzmeeting.be)

SPECIALE AANDACHT VOOR CEES SCHRAMA TIJDENS FESTIVAL DE MUZEN

Tijdens het komende Gooische festival De Muzen krijgt Cees Schrama speciale aandacht. Hij ontvangt 9 juni de Amer Award, een prijs voor zijn verdiensten voor de jazz en op 10 juni vindt een Cees Schrama Tribute Concert plaats met onder anderen Jesse van Ruller, Carl Schulze, Lucas van Merwijk en Sanna van Vliet.

Het festival is gesitueerd op drie locaties in Baarn en Soest en staat van 7 tot en met 10 juni op de kalender. Het vindt voor de tweede keer plaats met een programma van jazz, poetry, art en dit jaar ook dans, Indiase muziek en film. Een nieuw onderdeel is The JazzFactor, een masterclass voor jong improviserend talent. Het wordt ondersteund door De Vijfde Verdieping (een samenwerkingsverband van jazzpodia) en Het Prins Bernhard Fonds.

Voor de jazzliefhebber ligt het zwaartepunt van het festival op 9 juni. Dan treden in openluchttheater Cabrio Soest het Anton Goudsmit Quartet (met Trujillo, Vierdag en Vink) en Stormvogels Alter Ego (met Thijs van Otterloo en Tineke Postma) op. Een dag later wordt De Muzen in Artishock Soest afgesloten met een jazzparty en een doorlopend jazzfilmprogramma. Het Festival De Muzen is een initiatief van de Stichting Festival De Muzen in samenwerking met Jazzpodium Artishock Soest.

(www.festival-demuzen.nl)

TETZEPI SPEELT 'SEED': COMPOSITIES OP BASIS VAN DRIE GELIJKE ELEMENTEN

In het nieuwe programma 'SEED' speelt de formatie Tetzepi composities van onder anderen John Korsrud, Jorrit Dijkstra, Corrie van Binsbergen, Fabrizio Puglisi, Hans Leeuw en Marco C. de Bruin. Al deze composities ontsproten aan een drietal basiselementen die de Canadese componist John Korsrud deze componisten aanreikte.

'SEED', de titel van het programma, omschrijft het concept in een woord: Korsrud plantte een zaadje ('seed') en dit ontkiemde in de handen van de andere componisten. Het project beleeft 11 juni in het Bimhuis te Amsterdam zijn première en zal daarna nog in Apeldoorn, Den Haag en Middelburg te horen zijn.

Gedirigeerde improvisaties, complexe ritmiek en het bewust inzetten van klankkleur zijn volgens bigband Tetzepi de specifieke elementen van hun muziek. De band bestaat komend seizoen tien jaar en nodigt regelmatig Nederlandse en buitenlandse hedendaagse componisten uit om nieuw materiaal te schrijven.

CALIFORNISCHE JAZZCLUB YOSHI'S KRIJGT TWEDE VESTIGING

Yoshi's, de bekende jazzclub aan het Jack London Square te San Francisco, krijgt in de herfst in het Fillmore Heritage Center een tweede vestiging. Yoshi's is nog het enige jazzpodium in de stad.

De Californische club startte zo'n twaalf jaar geleden als een volgens eigenaar Yoshie Akiba 'hideaway jazzclub'. Inmiddels is de club al weer tien jaar gevestigd in het huidige pand met ruim driehonderd plaatsen. Onder anderen Diana Krall, Oscar Peterson, Bill Frisell, Bud Shank, Elvin Jones, John Scofield en het Art Ensemble of Chicago traden er in de loop van de jaren op. "Yoshi's is one of the best jazzclubs in the world", zegt gitarist Kenny Burrell 13 mei in The San Francisco Chronicle, "they have the best sound system, the best equipment, and they take extra effort to present the music to the public in the best possible way". Om tien jaar Jack London Square te vieren is een cd verschenen met tien live in Yoshi's opgenomen stukken.

PRIJZEN

EDISON JAZZ WORLD MUSIC AWARDS KOMT MET PUBLIEKSPRIJS

Jazzism Magazine, de Edison Stichting en de organisatie van de Edison Jazz World Music Awards hebben een Edison publieksprijs in het leven geroepen. Lezers van Jazzism kunnen hier nationale artiesten voor nomineren.

Het nomineren voor deze publieksprijs verloopt in drie fasen. In de eerste fase kan eenieder via de website www.edisonjazz.nl een artiest inclusief een album nomineren. Dit album moet tussen 1 juni 2006 en 31 mei 2007 zijn uitgekomen. In het zomernummer van Jazzism verschijnt een top 10 van deze nominaties, waarop de lezers van dit blad kunnen stemmen. Uiteindelijk blijven drie nominaties over, die in september worden bekendgemaakt. De winnaar ontvangt de Edison tijdens het nieuwe Edison Jazz/World Music Awards gala op dinsdag 6 november in Eindhoven. De publieksprijs wordt mede gepresenteerd door Radio 6, de nieuwe radiozender voor jazz en wereldmuziek van de NPS. (www.jazzismmagazine.nl)

NIEUWSFLITSEN

Concertgebouw Jazz Award 2007 - Saxofonist Wayne Shorter krijgt de Concertgebouw Jazz Award 2007. Hij ontvangt de oevreprijs 21 juni in het Concertgebouw te Amsterdam. Shorter treedt daar die avond in het kader van het Holland Festival met het Concertgebouworkest op.

New Cool Collective Big Band – Een registratie van het concert dat de New Cool Collective Big Band op 18 mei gaf in Paradiso te Amsterdam, is via internet op Fabchannel.com on demand te zien. De band gaf het concert bij de presentatie van het nieuwe album 'New Cool Collective Big Band Live'.

Preis der deutschen Schallplattenkritik – In de categorie jazz van de Preis der deutschen Schallplattenkritik zijn 15 mei twee albums bekroond: 'Phlogistone' van L14,16 (Nagel Heyer) en 'Vaghissimo Ritratto' van Gianluigi Trovesi, Umberto Petrin en Fulvio Maras (ECM). De Preis der deutschen Schallplattenkritik wordt ieder kwartaal in verschillende categorieën door een keur van Duitse muziekcritici toegekend en wil het publiek als leidraad bij de platenkeuze dienen.

Codarts Summer School - Rick Margitza, Gerard Presencer, Dena DeRose, Philip Catherine, Billy Hart, Carlos Werneck, Hein Van de Geyn, Cyro Baptista en Harold Danko zijn de docenten van de komende, tweede editie van de Codarts Summer School 'Jazz Around The World'. Ze werken begin juli te Rotterdam een kleine week met ruim vijftig internationale studenten. Die vormen een aantal bands, die door de docenten worden begeleid. Deze bands spelen tijdens de Summer School op vier podia in de stad Rotterdam. Dit jaar krijgt de Braziliaanse muziek extra aandacht.

Room Eleven – Room Eleven, de Nederlandse formatie die r&b, pop en jazz mixt, staat 7 juli op het Montreal Jazz Festival. De groep is in ons land erg succesvol. Hun muziek is een vaste keus op Arrow Jazz FM en hun agenda zit stampvol met concerten. Room Elevens cd 'Six White Russians and a Pink Pussycat' is inmiddels goud.

Till Brönner – De Duitse trompettist Till Brönner heeft een relatie met het fotomodel Nadja Auermann. Dit legt hem publicitair geen windeieren. Zijn naam werd breed uitgemeten in de Duitse boulevardkranten vanwege hun aanwezigheid medio mei bij de uitreiking van de Deutschen Filmpreis 2007 te Berlijn. Na afloop vertelde Auermann de Berliner Morgenpost een liefhebber van jazz te zijn.

Graduation Jazz Festival – Op het jaarlijkse Graduation Jazz Festival in het Bimhuis treden dit jaar onder anderen Marcos Raggiani, Jurriaan Berger, Joris Roelofs, Durk Hijma, Flin van Hemmen en Gideon van Gelder op. Alle deelnemers studeren dit jaar af aan de Masteropleiding van het Conservatorium van Amsterdam. Die staat open voor de meest getalenteerde jazzstudenten. Eerdere 'graduators' waren Tineke Postma, Franz von Chossy, Jeroen Vierdag en Lars Dietrich. Het festival vindt op 18 en 19 juni plaats en is gratis toegankelijk. Het wordt afgesloten met een optreden van de Concert Big Band onder leiding van Erik van Lier.

PRIJZEN VERVOLG

Finalist Groover Big Band uit Delft (foto: pr)

VIJF BIGBANDS NAAR FINALE VAN TOBE BIG BAND BATTLE 2007

De Sea Sound Big Band (Hellevoetsluis), de Straight Life Big Band (Voorburg), de Enterprise Big Band (Dordrecht), de Groover Big Band (Delft) en de Windmill Big Band (Alblasserdam) staan in de finale van de ToBe Big Band Battle 2007. Die finale voltrekt zich op 23 juni in Grandcafé Willaerts te Papendrecht.

De vijf finalisten werden door een jury onder leiding van Henk Meutgeert uit vijftien inschrijvingen gekozen. Dat gebeurde op basis van geluidsopnamen. Geen gemakkelijke klus volgens de jury, want het niveau was 'erg hoog'. De vijf uitverkoren bigbands gaan strijden om de ToBe Big Band Award. De winnaar mag ook een optreden verzorgen op de Wereld Jazzdagen te Dordrecht.

De overige tien ingeschreven bigbands zullen 23 juni op podia in Dordrecht en Zwijndrecht om de publieksprijs gaan strijden. De ToBe Big Band Battle 2007 begint om 12.00 uur en is gratis toegankelijk. Het evenement is een onderdeel van de Wereld Jazzdagen Dordrecht en wordt georganiseerd door Stichting ToBe in samenwerking met Wereld Jazzdagen Dordrecht. (www.stichtingtobe.nl)

OVERIG

WYNTON MARSALIS PRODUCEERT FILM OVER BUDDY BOLDEN

Trompettist Wynton Marsalis is executive producer van een documentaire over cornettist en New Orleans-legende Charles 'Buddy' Bolden. Hij verzorgt ook de muziek voor de soundtrack.

De rol van Bolden wordt vertolkt door Anthony Mackie, bekend van de films 'She Hate Me' en 'Million Dollar Baby'. De regie heeft Dan Prizker. 'Bolden!' wordt opgenomen op locatie in New Orleans and North Carolina. Bolden was in 1905 op het hoogtepunt van zijn roem. Hij was toen in New Orleans een veelgevraagd muzikant. Onder meer door zijn alcoholgebruik takelde hij in de jaren daarna geestelijk snel af. Van 1907 tot aan zijn dood in 1931 verbleef hij in een inrichting voor geesteszieken. 'Buddy' Bolden maakte geen platen, maar hij klinkt door in het spel van Louis Armstrong en Joe 'King' Oliver. De documentaire komt in 2008 uit.

OVERIG VERVOLG

DOCENTEN EN (OUD)STUDENTEN VERRASSEN BIJNA JARIGE PIET NOORDIJK

Na afloop van zijn les op 21 mei, onthaalden collega-docenten en (oud)studenten van het Utrechts Conservatorium een nietsvermoedende saxofonist Piet Noordijk vanwege zijn komende 75ste verjaardag (op 25 mei) op een verrassingsfeestje. Onder anderen de docenten Toon Roos, Eef Albers, Bert van den Brink en Harry Emmery zetten deze mijlpaal muzikaal luister bij. Zij vertolkten een uitbundig 'Happy Birthday' en gaven aansluitend een kort concert. Uiteraard lieten ook enkele saxofoonstudenten van zich horen. Student Rob van Bijnen: "Piet geeft les vanuit zijn hart. Hij staat open voor alles, is enorm energiek en altijd klaar voor een goede discussie. Piet is gewoon een jonge vent. Ik heb ontzettend veel respect voor die man." Oud-student Thijs van Otterloo: "Mijn vader, Rogier, en Piet waren heel goede vrienden. Piet heeft m'n vader nog beloofd dat hij mij les zou geven. Wat ik het meest van hem heb geleerd is altijd vol overgave te spelen en te zingen op de saxofoon. Piet is echt een kanon." De verrassing werd gepresenteerd door Hans Mantel, overbuurman van het Conservatorium. Op de foto dankt Piet Noordijk alle aanwezigen.

(Foto: Astrid de la Fuente)

BASSIST HEIN VAN DE GEYN PRESENTEERT 'BASS METHOD FOR JAZZ PLAYERS'

Twee boekwerken en bijna duizend pagina's omvat 'The Comprehensive Bass Method for jazz players' van bassist Hein Van de Geyn. Hij presenteerde zijn epos op 19 mei te Utrecht tijdens de Nederlandse Basdag.

Boek 1 staat vol informatie over de vele kanten die aan de praktijk van het basspel zitten; daarnaast worden een kleine tweehonderd oefeningen uitgelegd en in voorbeelden getoond. In Boek 2 worden dezelfde oefeningen in hun totaliteit uitgewerkt, compleet met vingerzettingen. Ook worden ze als midi-file meegeleverd op een bijgesloten cd.

Van de Geyn werkte vijf jaar en bijna drieduizend uur aan zijn basmethode. Hij putte ervoor uit zijn grote verzameling oefeningen en zijn ervaring als internationaal jazzbassist en docent aan het Koninklijk Conservatorium.

(www.comprehensivebassmethod.com)

NIEUWSFLITSEN

Paul Acket Award – Sjoerd Dijkhuizen, Anton Goudsmit, Til Brönnner, Gianluca Petrella, Eric Vloeimans en Scott Colley zijn genomineerd voor de Paul Acket Awards 2007 in de categorie Artist Deserving Wider Recognition (ADWR). De winnaar van de prijs wordt over twee weken bekendgemaakt en krijgt zijn onderscheiding tijdens het komende North Sea Jazz Festival. De Award heeft ook een variant Special Appreciation, die wordt toegekend aan een persoon die zich op jazzgebied verdienstelijk heeft gemaakt. De winnaar van deze onderscheiding wordt ook deze maand onthuld. De Paul Acket Awards (voorheen Bird Awards) zijn een initiatief van het North Sea Jazz Festival. Acket was de oprichter van dit evenement.

Sonny Rollins – Saxofonist Sonny Rollins komt eind dit jaar weer naar Nederland. Hij speelt 26 november in het Concertgebouw te Amsterdam.

Sam Rivers - Het Sam Rivers Trio van 1975 met bassist Dave Holland en drummer Barry Altschul, trad 25 mei op bij het New Yorkse Sam Rivers Festival in het Miller Theater. Radiostation WKCR zond twee dagen lang muziek uit van deze en andere Sam Rivers-groepen, opgenomen in de Studio Rivbea-periode en tijdens toenmalige Europese tournees. Rivbea is een samentrekking van Rivers en Bea, Sams vrouw. In mei 1976 werden in Studio Rivbea de baanbrekende vijf 'Wildflowers'-albums opgenomen onder de subtitel 'The New York Loft Jazz sessions'.

Jazz Hoeilaart – Concertopnamen van het 28ste concours Jazz Hoeilaart International zijn op cd verschenen. Ze werden gemaakt op 21, 22 en 23 september 2006 in Jezus-Eik (B) van The Duet, het Magnus Mehl Quintet, het Steven Delannoy trio en de Nederlandse formatie We Ride Bikes.

North Sea Jazz Festival – Van vrijdagavond 13 juli tot zondagavond 15 juli zal Radio 6 volledig in het teken staan van het North Sea Jazz Festival. Ook is het festival bij de NPS op Nederland 3 en via de website www.npsoutput.nl te volgen. Op die website staat ook de exacte programmering.

The Hague Jazz – Advies- en accountantsbureau KPMG gaat het festival The Hague Jazz sponsoren.

CORRECTIE

In JazzFlits 9 deed Hessel Fluitman verslag van een concert van **The Super Quintet**. Door een verschrijving werd de niet bestaande 'Graig Weston' als trombonist genoemd. Dat had Craig Harris moeten zijn.

Eveneens berichtten wij in dat nummer over een reeks jazzconcerten in Rome als onderdeel van het cultureel evenement 'Oliandiamo?'. Dat evenement organiseerde het ministerie van Buitenlandse Zaken vanwege de opening van de verbouwde Nederlandse ambassade. In het rijtje optredende musici vergaten wij **Bik Bent Braam**. Deze groep trad 24 mei in jazzclub La Palma op.

OVERIG VERVOLG

'INVESTERING IN PODIA LEVERT MEER OP DAN IN MUSEA'

Voor veel Nederlandse steden zullen investeringen in podiumkunsten naar verwachting meer opleveren dan investeringen in musea. Dat stellen de onderzoekers Gerard Marlet en Clemens van Woerkens in het rapport 'De betekenis van cultuur voor de stad', een onderdeel van de Atlas voor gemeenten 2007. Podia trekken creatieve en hoogopgeleide inwoners en hun aanwezigheid is van groter economisch belang dan die van museumbezoekende passanten.

Dat belang blijkt onder meer uit de constatering dat de werkgelegenheid in Nederlandse steden met veel creatieve, hoogopgeleide inwoners gemiddeld genomen meer toeneemt. Creatieve en hoogopgeleide mensen willen wonen in steden met een gevarieerd cultureel aanbod en een historisch erfgoed. Voor wat de podia betreft hechten ze aan een vast aanbod. Er moet iets aangeboden worden als ze zin hebben om uit te gaan. In die behoefte kunnen ook festivals voorzien die zich met een frequent aanbod op de eigen bevolking richten, zoals de Culturele Zondagen in Utrecht.

Of het podiumaanbod uit een groot poppodium, een musicaltheater of een megabioscoop moet bestaan of juist uit veel kleine theaters en alternatieve muziekscenes, is de vraag. Volgens de onderzoekers verschilt dit per stad of regio. Het is van belang dat het podiumaanbod breder is dan alleen goedverkopend amusement, ook al is dat laatste voor de exploitatie van de podia beter. Vanuit economisch perspectief doen 'lege' zalen volgens het onderzoek niet per se iets af aan het belang van cultuur voor de stad.

Hoewel eenmalige festivals geen creatieve en hoogopgeleide inwoners trekken, kunnen ze wel het imago van een stad versterken. Dit geldt echter alleen voor de schaarse festivals van naam. In het onderzoeksrapport wordt het North Sea Jazz Festival als zo'n festival genoemd. De internationale faam hiervan straalt af op de stad Rotterdam en kan deze stad aantrekkelijker maken voor toeristen en als vestigingsplaats voor bedrijven.

(www.atlasvoorgemeenten.nl)

HET NIEUWE JAZZ BULLETIN IS UIT:

Aflevering 63 van het Jazz Bulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief (NJA), opent met persoonlijke herinneringen van de schrijver Bernlef aan het Nederlandse concertdebuut van zanger/trompettist **Chet Baker**, september 1955. Aanleiding voor het verhaal (met foto's van Eddy Posthuma de Boer) is de presentatie van de cd 'Indian Summer' op het NJA-label, met niet eerder verschenen opnamen van de concerten die Bakers kwartet met pianist Dick Twardzik in 1955 gaf in Amsterdam en Scheveningen.

Verder in het Jazz Bulletin: collega-muzikanten over pianist **Bert van den Brink**, een interview met pianist **Harmen Fraanje**, de jazzliefde van Piet Mondriaan, cd- en boekbesprekingen en columns van onder anderen Jan J. Mulder.

Donateurs van het Nederlands Jazz Archief ontvangen het Jazz Bulletin gratis. Meer info op www.jazzarchief.nl.

NIEUWSFLITSEN

Bria Skonberg (foto: pr)

Kobe Award – De 23-jarige Canadese trompettiste Bria Skonberg heeft op 20 mei tijdens het Breda Jazz Festival de Kobe Jazz Street Award ontvangen. Skonberg is lid van de Mighty Aphrodite Jazz Band, een formatie van zeven vrouwen met een repertoire van New Orleans tot vroege swing. Als prijswinnaar mag ze in oktober optreden tijdens het Jazz Street Festival in het Japanse Kobe. De Kobe Award wordt jaarlijks uitgereikt. Nederlandse prijswinnaars waren trombonist Bert Boeren en saxofonist Rik van den Bergh.

XL- Jazz – De wedstrijd XL-Jazz, een wedstrijd voor jonge jazzgroepen en onderdeel van de Brussels Jazz Marathon, is dit jaar gewonnen door Collapse. Die groep kreeg ook de publieksprijs. De andere finalisten waren het Laurent Melnyk Quartet en het Ben Prischi Trio. Ben Prischi ontving de solistenprijs. De wedstrijd vond 26 mei voor de vierde keer plaats en wordt onder meer georganiseerd door Les Lundis d'Hor-tense, de belangenvereniging van Waalse jazzmusici.

Cole Porter – Songwriter Cole Porter heeft sinds 21 mei een ster in de Hollywood 'Walk of Fame'. Porter, schrijver van onder meer 'Night and Day', is de 2.238^{ste} ster in het wegdek. De songwriter overleed ruim veertig jaar geleden. Hij schreef zo'n veertig musicals met veel evergreens. Songs als 'What is this Thing called Love' en 'I've got you under my skin' zijn klassiek geworden, niet in de laatste plaats dankzij de vertolking van Frank Sinatra.

Oscar Peterson – Een zaal in de Canadese ambassade te Japan is omgedoopt tot 'Oscar Peterson'-zaal. De pianist toerde in zijn loopbaan meer dan veertig keer door Japan.

Charles Mingus – Blue Note brengt in juli een opname uit van het Charles Mingus Sextet met Eric Dolphy (as). Het betreft een opname uit 1964, gemaakt op de Cornell University. De dubbel-cd bevat onder meer uitvoeringen van 'Fables of Faubus', 'Meditations' en 'So Long Eric'. Behalve basist Mingus zijn te horen: Clifford Jordan (ts), Johnny Coles (tp), Jaki Byard (p) en Danny Richmond (dr).

CHAZZ 2007 – Ten bate van kansarme kinderen in Kenia, Tanzania, Guatemala en Nepal vindt 23 juni het festival Chazz plaats. Tijdens Chazz, een samentrekking van de woorden charity en jazz, treden onder anderen op: Frits Landesbergen, Leah Kline, Paul Poulissen, Ingram Washington en de West Coast Big Band. Plaats van handeling is een tuin gelegen aan de Mijdrechtsedwarsweg 21 te Wilnis.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

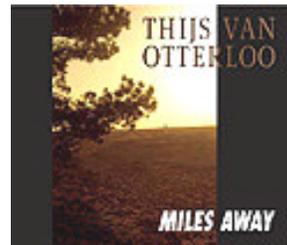
DIVA JAZZ ORCHESTRA IN 'JAZZ AT THE ZOO'

Eén van de vele vette roddels uit het kleurrijke bigbandtijdperk is nog altijd het verhaal van de muzikante die in het vooroorlogse Amerika alleen in een bigband mee kon spelen, als zij zich voor man uitgaf - de film 'Some like it hot' bood wat dat betrof een omgekeerde versie van de harde werkelijkheid. Rietblazer Larry Binyon deelde in zijn/haar jaren als saxofonist bij Ben Pollack of Tommy Dorsey tal van hotelkamers met collega's, maar waste en verkleedde zich bij voorkeur op het toilet. Dergelijke verkrampte maskerades, die ook in het leger voorkwamen en in de scheepvaart - 'daar was laatst een meisje loos, zij wou gaan varen als matroos..' - zijn inmiddels onnodig geworden. Op vrijwel alle fronten hebben de dames-der-schepping hun plaatsen ingenomen tussen en naast de heren. Dat geldt zeker voor de muziek en dus ook voor de jazzmuziek, waar men toch al niet snel opkijkt van een ongebruikelijke herkomst. Al kon presentatrice Denise Jannah niet nalaten om bij haar aankondiging van The DIVA Jazz Orchestra, jongstleden Hemelvaartsdag in de Amsterdamse dierentuin Artis, te verzuchten dat zij in 'a men's world' moet leven, in de Koningszaal aan de Plantage Middenlaan viel daar niets van te merken. De vijftien dames die The DIVA Jazz Orchestra vormen, leverden spetterende bigbandjazz van de hoogste plank en of het nu dames of heren waren die de muziek maakten, deed niet ter zake. Er werd kwaliteitswerk geboden en dat was ook de bedoeling. Sinds enkele maanden bestaan namelijk 'Jazz at the Zoo' - concerten in Artis. Het is de bedoeling het publiek daarmee een interessant programma te bieden en de dierentuin aan benodigde middelen te helpen om de olifantenhuisvesting te verbeteren. Slagwerkster/orkestleidster Sherrie Maricle en haar veertien orkestleden leverden wat dat betrof meer dan hun aandeel. Vanaf het wat krappe podium - solistes moesten steeds de bühne aflopen - pakten zij de bezoekers in met hun concert in de klassieke gespierde Amerikaanse bigbandstijl. Arrangementen van Ms Maricle zelf, van Dennis Mackrel (ook slagwerker), van de onlangs overleden Tommy Newsom en van Scott Whitfield bewezen de discipline en muzikale kwaliteiten van het DIVA-orkest en soli uit alle gelederen (bassiste Noriko Ueda !) benadrukten de jazzfeeling. Voor de broodnodige variatie was een vocalist aan het programma toegevoegd, de Nigeriaanse Canadees DK Ibomeka. Met onverslijtbaar soulrepertoire wond hij het publiek om zijn vingers. De band volgde hem daarin soepel. Dirigente en percussioniste Sherrie Maricle bezit een doctorsgraad van de universiteit van New York en leidt daar de afdeling Percussie. Behalve slagwerkspelen bij de New York Pops en les geven, besloot zij in zee te gaan met oudslagwerker Stanley Kay, die haar voorstelde een Big Band op te zetten. Als manager van Buddy Rich (Sherrie's grote voorbeeld) en diens orkest had Kay zijn sporen in die sector ruimschoots verdiend. Dankzij samenwerking met John La-Barbera (oudgediende uit de Rich-gelederen) kwam zodoende in 1992 DIVA van de grond. Het duurde vijftien jaar eer de dames onze kant op kwamen, maar toen was het ook raak. Misschien willen concert- en festivalorganisatoren het voorbeeld van 'Jazz at the Zoo' volgen en DIVA weer eens hier halen. Hun adres is www.divajazz.com.

THIJS VAN OTTERLOO IN BEAUFORT

In het Utrechtse Austerlitz, vernoemd naar het Moravische Austerlitz dat nu Slavkov heet en waarmee 'ons' Austerlitz gelieerd is, ligt aan de Woudenbergseweg het Beauforthuis. De royale woonkamer is er uitgebroken en ingericht als theaterzaal, compleet met geluidsapparatuur, lichtinstallaties en een podium. Op dat podium verzamelden zich zondagmiddag 20 mei tien muzikanten om, met een zaal vol aanhang, bij de lancering van 'Miles Away' te assisteren. 'Miles Away' is een compositie van saxofonist Thijs van Otterloo en het titelstuk van zijn cd, die dezer dagen werd uitgebracht als Pink Records 2007 38 .

Normaal gesproken treedt Thijs op met een kwintet, maar voor deze productie mocht het 'iets meer' zijn. Meeslepemde bigbanddriffs van trompet, trombone en vier man saxen onderbouwen het werk van de solisten, bijvoorbeeld in 'Waltz for Billy', volgens de overlevering een stemmige herinnering aan een poes, maar nu voorzien van een mooie gitaarsolo door Erik Rutjes en 'bluesy' pianowerk van Simon Gitsels. Het merendeel van de soli komt uiteraard van Thijs van Otterloo, die daarvoor eigen ideeën heeft vormgegeven, maar ook gebruik heeft gemaakt van de muzikale vindingrijkheid van Stevie Wonder, Leonard Bernstein, Kate Bush en Noa. Het beoogde doel van zijn repertoire-opbouw ligt voor de hand: Thijs van Otterloo wil muziek maken die qua ritmiek een jongere generatie aanspreekt, maar met een geluid dat ook oudere luisteraars ligt.

Thijs van Otterloo - Miles Away

Laat zijn presentatie wat jongensachtig en charmant-onhandig overkomen, zijn saxofoonspel klinkt helder en hij articuleert opvallend duidelijk. In een tijd waarin overdonderend lawaai al te vaak gebrek aan inhoud moet verdoezelen, doet dat behaaglijk aan. Afkomst (vader Rogier) en scholing (leerbaar Piet Noordijk) hebben er ongetwijfeld aan bijgedragen. Maar Maestro Noordijk, die Thijs jarenlang onder zijn hoede heeft gehad en daarom deze cd als eerste mocht ontvangen, wees er op dat er toch meer nodig was, namelijk talent. En hij herinnerde aan een voorval dat hem lang geleden had getroffen. Op een terras, waar men bij elkaar zat, viel een lepeltje op de stenen vloer. Thijs, toen zes jaar oud, herkende de toon en zei onmiddellijk 'As'. En dat was het. Thijs van Otterloo heeft er voor gekozen zijn cd de titel 'Miles Away' mee te geven. Wat mij betreft, had zijn plaat ook 'In the name of Jazz' mogen heten - niet alleen omdat dit eigen werk werd opgedragen aan "Oma Bleeker, the coolest grandma in the world", maar omdat juist deze titel de muzikale inhoud zo mooi dekt.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection' op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

CLIFFORD BROWN OP YOU TUBE (TV)

Het zal ongeveer een halve eeuw geleden zijn dat ik de geniale trompettist Clifford Brown voor het eerst op de radio hoorde. Video en dvd bestonden niet. En evenmin speelde het beroemde kwintet van hem en Max Roach in Nederland. Hoogstens zijn ze in september 1953 een keer over Nederland gevlogen, van Stockholm op weg naar Parijs. Jammer. Het duurde ook heel lang voor we Charlie Parker een paar minuten zagen en hoorden bij de komische uitreiking van een DownBeat Award. Maar, er is nu plotseling, een jaar of vijftig na zijn fatale auto-ongeluk van 1956, beeldmateriaal van Brownie verschenen. Het is een clip uit de Soupy Sales TV Show waarin hij 'Lady be Good' en 'Memories of You' speelt. De clip, inclusief een heel kort interview, duurt 4,23 minuten. Voor het Amerikaanse publiek moest het wel strak en herkenbaar zijn. Dat is gelukt. Ik vond dat alles via Google en de mededeling 'Clifford Brown You Tube'.

PETER BEETS WEER OP CRISS CROSS

In april verbleef pianist Peter Beets wederom in New York om er voor het Nederlandse Criss Cross Jazz een opname te maken. Het wordt zijn vierde cd voor het label. Deze keer werden de stukken vastgelegd met bassist Reuben Rogers en gitarist Joe Cohn. Zoals wellicht bekend is hij de zoon van wijlen Al Cohn, een van de Four Brothers uit de toenmalige band van Woody Herman en maat van Zoot Sims. Onder de opgenomen titels bevindt zich ook 'Parker 51', een compositie van gitarist Jimmy Raney. Hij heeft het destijds (1951) opgedragen aan zijn vriend Ray Parker. Die titel heeft dus niets met Charlie Parker te maken, wel refereert het bedoeld of onbedoeld aan de beroemde vulpen die al in 1941 werd geïntroduceerd en later in verbeterde versie op de markt kwam. Of, misschien werd toch ook Charlie Parker geëerd. De razendsnelle versie van het Stan Getz Quintet, met de componist, een opname voor het Roost/Roulette-label stamt uit 1951. Nu maar afwachten hoe snel Peter Beets het wilde hebben. De cd zal omstreeks september verschijnen. Beets is ook benaderd door de organisatie van Haarlem Jazzstad 2007 om een speciaal project samen te stellen. De data van dat festival zijn 15 tot en met 19 augustus. Beets hoopt voor het project onder anderen zijn Amerikaanse cd-broeders in Haarlem te kunnen presenteren.

CLIFFORD BROWN: 'THE BEGINNING AND THE END'

Verzamelaars van Clifford Browns muziek kennen natuurlijk de lp/cd 'The Beginning and the End' op Columbia Masterpieces van Sony Music. Op de recentelijk uitgekomen cd 'Clifford Brown at the Cotton Club 1956' wordt verwezen naar 'The End'. Die, naar verondersteld werd, laatste opname van Brown (1930-1956) in de Music City te Philadelphia viel niet op de lang veronderstelde 25ste juni 1956, maar op 31 mei 1955, zo wordt aangenomen. Ene Stewart Clay (liner-notes 'Cotton Club') houdt het ook op 1955. Overigens maakt auteur Nick Catalano in zijn 'Clifford Brown - The Life and Art of the Legendary Jazz Trumpeter' al melding van die datum in 1955. Tot nader order nemen we nu maar aan dat de laatste noten 'The End' en dan van het Clifford Brown/Max Roach Quintet, zijn vastgelegd op 18 juni 1956 in the Continental Restaurant in Norfolk, Virginia. Die opname, 'The Last Concert', is in 2005 verschenen op RLR Records.

MOSAIC RECORDS EN JAZZ IMPROV LIVE! KOMEN MET CONVENTIE EN FESTIVAL IN NEW YORK

In samenwerking met het Amerikaanse blad Jazz Improv organiseert Mosaic Records dit najaar een jazzconventie annex -festival, inclusief een ruimbemeten shopping mall of jazz. Deze vierdaagse wordt gehouden van 25 tot en met 28 oktober 2007. Voor de accommodatie is een overeenkomst gesloten met het New Yorker Hotel en het Manhattan Center. Voor de serie concerten zijn al afspraken gemaakt met een stel voorname groepen. Onder hen bevinden zich McCoy Tyner Trio, Pat Martino, Stanley Clarke, de Jimmy Heath Big Band en Geri Allen. Alle stijlen zullen vertegenwoordigd zijn, belooft Mosaic Records. Panels en workshops zullen ook niet ontbreken. De panels richten zich op informatie aan musici over werkvoorziening, het maken van cd/dvd en de bijbehorende marketing. Docenten zullen zich bezig houden met componeren en arrangeren. Enz. Meer nieuws over Jazz Improv LIVE! staat op www.jazzimprov.com/live.

CANDY DULFER OP HEADS UP

Tijdens The Haque Jazz heeft Candy Dulfer een contract getekend met het vermaarde 'contemporary jazzlabel' Heads Up. Ook Mike Stern, Ladysmith Black Mambazo en Spyro Gyra behoren tot de stal. Deze dagen verscheen op Heads Up, de naar je mag veronderstellen laatste cd van de in januari overleden tenorsaxofonist Michael Brecker ('Pilgrimage'). Dit najaar zal de NPS-tv een serie 'Candy Meets' uitzenden, met onder anderen Van Morrison en Maceo Parker. Haar eerste cd op Heads Up International, 'Candy Store', verschijnt hier op 22 juni. In juli start een uitgebreide Europese tournee, die onder meer langs Letland, Polen en Zwitserland zal voeren. In oktober volgt dan de Candy Dulfer & Band USA Tour 2007.

DOWNBEAT JUNI: VEEL TROMPETTEN

Op de cover van het juninummer van DownBeat prijkt trompettist Jeremy Pelt, een jonge muzikant die naast zijn akoestische groep ook een elektrische formatie in het leven heeft geroepen. Het lijkt een combinatie van 'je breed oriënteren' en 'de huur moet ook betaald worden'. Wel 25 trompettisten worden in deze uitgave voorgesteld, in de hoop dat er een of meerderen bij zitten die op korte of langere termijn de dienst zullen uitmaken. DownBeat dook in de archieven, meldt het juninummer, en vond de allereerste interviews met Miles Davis Clifford Brown, Freddie Hubbard en Woody Shaw. Miles: "Those people who say there's no music but bebop are just stupid; it shows how much they don't know." Verder, in de European Scene, een halve pagina aandacht voor improvisator Cor Fuhler. En bij de cd-recensies een uitgebreide bespreking van Alvin Batiste's laatste. Dat konden ze toen nog niet weten, bij DownBeat. Hij overleed 6 mei.

UNLIMITED...

Naar verluidt gaat het echtpaar Slinger, bestaande uit pianist Cees Slinger en zijn levensgezellin/secretaresse Hilde, tegenwoordig door het muzikale leven als... de Slingers Unlimited.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere 1ste en 3de zaterdag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

ALS EEN SPANNEND JONGENSBOEK

'Cees trok de wijde wereld in' is de 'cliffhanger' aan het eind van een hoofdstuk over de barre omstandigheden tijdens de bezettingsjaren. De belangstelling voor muziek was gewekt, en gesterkt door de wetenschap dat ook zijn familie iets met muziek had besloot Cees Schrama (1936) die te gelde te maken, overal waar dat maar kon, tot in de verste uithoeken van Europa en daarbuiten. Dat leidde soms tot hilarische toestanden en die heeft hij nu met de nodige verve opgetekend. Zoals de overtocht van Izmir in Turkije naar het Griekse eiland Chios. De veerboot was zo smal dat de auto, die er dwars op stond, zowel voor als achter buiten boord stak. Als passagiers er langs wilden moesten ze door de auto heen klimmen. Zo is dit boek vooral het avontuurlijke relaas geworden van een rondtrekkende muzikant.

Na een leven van veel omzwervingen komt Schrama in de platenindustrie terecht. Hij speelt mee op allerlei platen in het populaire genre en krijgt een baan als muzikaal adviseur bij de pas opgerichte productiemaatschappij Red Bullit: "Hopelijk schrijft iemand [daarvan] ooit nog eens de hele historie op die zal lezen als een spannend jongensboek." Maar Schrama kan er zelf ook wat van. Als het over collega's gaat, komt hij tot treffende karakterisering: "[we] genoten van de energieke en soms chaotische capriolen van Boy Edgar om het unieke orkest tot samenspelen te bewegen".

Bij Polygram krijgt hij de mogelijkheid het ingedutte Verve-jazzlabel opnieuw op te starten. Hij wordt bestuurslid van de BUMA, krijgt landelijke bekendheid door jarenlang Sesjun, het radioprogramma met live-jazz van de Tros, te presenteren en behoort tot de ploeg die in de zalen van het North Sea Jazz Festival de artiesten aan het publiek voorstelt. In die hoedanigheden leert hij talloze buitenlandse musici kennen en dat niet altijd van hun beste zijde. Het zijn met name die portretten die het boek voor de jazzliefhebber interessant maken. De agressieve Stan Getz, de onbehouwen Buddy Rich en de onberekenbare Tony Scott, die wel zo attent was Schrama onverwachts in een Rotterdamse oogkliniek op te zoeken. En allemaal waren ze op geld belust: Jimmy Smith, Ray Charles, Nina Simone; lastpakken waren het. Voor een goed begrip: de op het omslag in een hartelijke omstrengeling geportretteerde tenoristen Johnny Griffin en Stanley Turrentine komen in het boek verder niet voor.

Intussen bleef Schrama actief als uitvoerend musicus, incidenteel in Sesjun en als lid van de Gooische Compagnie, een vrijetijdsgeselschap van omroepmedewerkers. En ook hier weer: "om de krankzinnige avonturen en uitgehaalde practi-

cal jokes alleen al zou een dik boek te schrijven zijn". Het blijft bij één hoofdstuk. In veertien opnamen op een toegevoegde cd horen we hoe Schrama veertig jaar lang de piano en het orgel beroerde.

Het boek is redelijk goed verzorgd, al vraag ik me af wie die bassist Marc Evans wel is, met wie Stan Getz (in 1980?) in Enschede zou zijn opgetreden: misschien is Mike Richmond bedoeld? Of Brian Bromberg? Enkele spelfouten trof ik aan in namen als die van Conte Candoli, Terry Lyne Carrington, Toots Thielemans en in notabene de naam van Schrama's grote baas destijds, Norman Granz.

Het boek bevat naast de ruim twintig foto's waarop de schrijver voorkomt, er een die Tony Scott hem ooit gaf. We zien daarop Charlie Parker en Billie Holiday samen met een jongetje, backstage in Carnegie Hall. Op de oorspronkelijke foto blijkt ook Tony Scott te hebben gestaan, maar die is er meestal van afgeknipt. En inderdaad, zelfs in het monumentale 'To Bird with Love' van Francis Paudras, waarin alle foto's tot abnormale proporties zijn opgeblazen, is er voor Scott geen plaats.

Scott gaf hem ook negen jaar lang een manuscript in bewaring van zijn Billie Holidaybiografie, 'een pak papier van ruim duizend losse pagina's'. Voor een groot deel zou het later verschenen zijn in diens autobiografie 'Lady, Bird and Me'. Ook Han Schulte refereerde hier onlangs aan in deze kolommen bij Scotts overlijden op 26 maart jl. (Dit feit kon overigens nog net meegenomen worden in het boek). Als ik goed geïnformeerd ben werd bedoelde autobiografie een paar jaar geleden wel in het vooruitzicht gesteld maar daarna afgeblazen. Wel heeft in 1989 het Italiaanse maandblad Blu Jazz in een speciaal nummer er een gedeelte van gepubliceerd.

P.S. Op een van de foto's uit 1959 is sprake van ene Norah Norman, zangeres. Dat moet de mij overigens volslagen onbekende Nora Herrmann zijn, wier autobiografie ik onlangs in handen kreeg. Die verscheen in 2002 in het Engels bij een Duitse uitgeverij onder de titel 'Only Women Bleed'. Daaruit blijkt dat Nora van Nederlandse komaf is en in 1931 in Rotterdam werd geboren.

Cees Schrama. It don't mean a thing : leven met jazz. - Baarn : Tirion, 2007. - 192, [12] p. + cd. - ISBN 978-90-4390-992-1 pb. Prijs 19,95 euro

CD-RECENSIES

DIETRICH EICHMANN ENSEMBLE

The Hot Days

Leo Records

De Duitser Dietrich Eichmann leidt een dubbelleven, als componist en (improviserend) pianist. Hij studeerde piano bij Alexander von Schlippenbach en compositie bij Wolfgang Rihm, bepaald niet de minste leraren. Als improvisator kiest hij voor open structuren, gefixeerd op klankproductie en -onderzoek. Met zijn companen Gunnar Brandt-Sigudsson (vocalen, elektronica), Chris Heenan (altsax en contrabasklarinet), Michael Griener (slagwerk) en Alexander Frangenheim en Christian Weber (beiden bas) toont hij op 'The Hot Days' in diverse combinaties vooral beheersing. De heren beheersen hun instrument, maar besluiten om er weinig tot geen herkenbare noten of melodielijnen aan te ontlokken. Voor de leek levert dit een hele zit op, voor liefhebbers van vrije improvisatie een geconcentreerd stukje werk. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

LÉAH KLINE
Jazz Flirtin
Hi5 Records

'Jazz Flirtin' is het bijzonder luisterrijke resultaat van een rendez-vous tussen zangeres Léah Kline en pianist/componist Dirk Balthuis. Een ontmoeting die muzikale vonken over liet springen. Haar tekst leidde tot zijn muziek en omgekeerd. Dat de Amerikaanse Léah Kline, sinds 2000 in Nederland wonend, haar wortels in het theater (zang, dans en cabaret) heeft, is te horen. Haar vertellend vermogen is indrukwekkend en werkt aanstekelijk. Het spel van de band (Dirk Balthuis (p), Cord Heineking (b), Sebastiaan Kaptein (dr) en Yuchi Cordobá (perc)) sluit daar voortreffelijk op aan. Ook in de muzikale begeleiding staat de vertelling centraal. Ingenieuze arrangementen, spitsvondige intermezzi en speelse soli geven de nummers extra cachet en ondersteunen de teksten op een ronduit voortreffelijke wijze. Kline is een vocaliste van niveau. Onder meer het gevoelig gezongen 'Minuano' (muziek Pat Metheny, tekst Kurt Elling) getuigt daarvan. Ze beschikt over een goede dictie, een mooi licht alt-getint timbre, gevoel voor dynamiek en timing plus een uitstekende techniek. De plaat bevat nummers in uptempo en swing, maar ook ballads en jazzy gearrangeerde, min of meer theatraal getinte nummers met funky en latin-invloeden. Een niet te vermijden flirt!
 (Frank Huser)

MICHAEL BRECKER
Pilgrimage
Heads Up

Is niet elke bedevaart een soort vereffening? Of als het opmaken van een balans? Een afrekening van tijd en werk. Hier sta ik, dit ben ik en dit heb ik gedaan. 'Pilgrimage' is het laatste en postuum verschenen album van de in januari dit jaar op 57-jarige leeftijd overleden saxofonist Michael Brecker. Het is verleidelijk om uit sentimentele overwegingen dit album als zijn beste te bestempelen. Afgezien van de vraag of dergelijke kwalificaties zinvol zijn, kan niet anders gezegd worden dan dat 'Pilgrimage' een uitzonderlijk werk is. In ieder geval met een Brecker op tenorsax en EWI op zijn best. Bijna tachtig minuten lang krachtig en virtuoos. Met aan zijn zijde 'old friends' Pat Metheny (gitaar), Herbie Hancock (piano op vier tracks) en Jack DeJohnette (drums), en met John Patitucci (contrabas) en Brad Mehldau (piano op vijf tracks). Alle composities op deze plaat zijn van Brecker. Titels als 'The mean time' en 'Five months from midnight' spreken boekdelen. Je zou misschien een ingetogen album verwachten, vanuit het besef dat Brecker op het moment van componeren en tijdens de opnames in augustus 2006, vijf maanden voor zijn dood, wist dat zijn voortleven ernstig

bedreigd werd. Maar al in het openingsnummer 'The mean time' horen we een zeer expressief en dynamisch spelende Brecker die met complexe soli en indringende wendingen de toon zet. Ritmisch sterk en harmonisch overtuigend, met fascinerende duetten tussen Brecker, Metheny, Hancock en Mehldau. Het is met name Metheny in dit gezelschap (met wie Brecker intensief samenspeelde, onder meer op het Metheny-album '80/81' uit 1980) die de zowel gracieuze als messcherpe saxlijnen van Brecker op indrukwekkende wijze pareert en contrasteert. Zoals op 'Tumbleweed', dat herinnert aan de Metheny-compositie 'Song for Bilbao', mede door het gebruik van de synthesizergitaar en het 'When can I kiss you again?' dat qua timbre en melodie verwant is aan 'Every day I thank you' (een nummer dat Metheny opdroeg aan Brecker). Het toont aan hoe sterk Brecker en Metheny bij elkaar betrokken waren, persoonlijk en muzikaal. DeJohnette en Patitucci spelen gedreven en solide. Ze vormen een ritmesectie met heerlijke 'grooves', waarvan het nummer 'Cardinal rule' een prachtig voorbeeld is. 'Pilgrimage' is een album van een groot saxofonist, één die na Coltrane grote betekenis heeft gehad voor de ontwikkeling van de jazz, en een grootse finale als sluitstuk van een imposante, vroegtijdig geëindigde muzikale carrière.
 (Frank Huser)

COTTON CLUB ALL STARS
Amsterdam Jam
Hi5 Records

Zonnestralen die vanaf de Nieuwmarkt door de smalle deuropening de schemer binnendringen en tot achter in het café reiken, waar de stamgasten zachtjes met elkaar praten over tijden van weleer. Waar de argeloze onbekende zich omringd weet door het aroma van vervlogen verleden. Waar foto's van musici als stille getuigen aan de wand verhalen van toen en ooit. En waar in de hoek van dit dranklokaal een kwartet speelt. Jazz. Op 'Amsterdam Jam' ruik je de geur van het fameuze Amsterdams etablissement de Cotton Club. Vermaard om de roemruchte historie, de gasten die er figureerden, de eigenaars en niet in de laatste plaats de muzikanten. Het trio Dirk Balthuis (piano), Anton Drukker (contrabas) en Dick Verbeek (drums) wordt om beurten vergezeld door de tenorsaxofonisten Dick de Graaf, Guus Crommelin en Efraïm Trujillo en Jorg Kaaij op sopraansax. Het repertoire? Miles Davis, Wayne Shorter, Dexter Gordon, Charlie Parker en Billy Strayhorn. En Trujillo en Kaaij met elk een eigen compositie. Complimenten verdienen Dirk Balthuis en Joep Lumeij, die tekenden voor de opnametechniek. Het resultaat is als dat van een live-opname met de klank van de intimiteit van deze Amsterdamse Cotton Club waar op zaterdagmiddagen jazz klinkt. Je sluit je ogen en waant je in dit illustere dranklokaal en krijgt prompt de neiging te applaudisseren na een solo. Het spel? Swing, uptempo, ballades, vleugjes latin. Saxen die vet, vilein en droefgeestig klinken en opgetild worden door de swing en de ritmiek van het trio. 'Amsterdam Jam' is jazz zoals jazz is als het leven zelf. Getekend door improvisaties, een mix van stijlen, verschuivende accenten, wisselende ritmes en swing. 'Amsterdam Jam' is als een eerbetoon aan de jazz. Een uitstekende plaat van voortreffelijk spelende musici. Een aanwinst voor de Nederlandse jazz! Zaterdagmiddag 23 juni is de presentatie van de cd. Waar anders dan aan de Nieuwmarkt.
 (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

TOON TELLEGEN & HET WISSELEND TOONKWINTET
Dierenverhalen
 Rubinstein

Toon Tellegen was een van de schrijvers die gitariste/componiste Corrie van Binsbergen uitnodigde voor haar concertserie 'Schrijvers in Concert'. De samenwerking beviel dermate goed dat een tweede tour werd georganiseerd, waarin de schrijver zijn dierenverhalen ten gehore bracht. De weerslag staat nu op de cd 'Dierenverhalen'. Hoewel Tellegen de verhalen voor kinderen schreef, zijn ze bepaald niet kinderachtig. Ze worden gekenmerkt door een absurdistisch gevoel voor humor, een perfecte balans tussen weemoed en vrolijkheid, en een totaal gebrek aan moralisme. Door dat laatste zijn het ook geen fabels, en dat maakt ze juist zo aantrekkelijk. Tellegen heeft een prettige voorleesstem die de lichtheid van zijn verhalen goed vertaalt, en ook goed past binnen de al even lichtvoetige muziek van Van Binsbergen en haar mannen. De componiste koos er niet voor om al te letterlijk te illustreren (zo van: er valt iets om, en je hoort een klap op een trommel), maar om de sfeer van de verhalen breder neer te zetten. En juist de melancholieke vrolijkheid van Tellegens dierenwereld wordt perfect neergezet. Soms zijn er open improvisaties, dan weer Bill Frisell-achtige vergezichten, of country-dansjes met hoofdrollen voor de lapsteel guitar en de trombone van Joost Buis. Door de combinatie van verhalen en muziek blijft de cd de hele 73 minuten lang boeien, voor kinderen van alle leeftijden.
 (Herman te Loo)

HEXNUT
Hexnut
 Karnatic Lab Records

Hexnut bestaat uit vijf experimentele musici, van wie fluitist Ned McGowan al ruim een decennium bekend is in de Amsterdamse nieuwe muzikscene. Trompettist Gijs Levelt is actief in De Amsterdam Klezmer Band en toerde in 1996 met Fay Claassen door Japan met zijn Dutch Jazz Trio. Daarnaast is Ere Lievonen de pianist, Stephanie Büttrich de stem en produceert Susanne Borsch middels recorders en elektronica

speciale effecten. Niet weglopen, het is een onderhoudend, intelligent ensemble, dat bewijst dat musici op de eerste plaats acteurs zijn. De composities worden gespeeld, gesproken en geacteerd. Het zijn kleine verhaaltjes, die ultra kort kunnen zijn, zoals het 45 seconden durende humoristische miniatuurtje 'The Flintstones', of bijna tien minuten in beslag nemen, zoals Ned McGowans achtervolgingspel 'Wood Burn'. Annie M.G. Schmidts sprookje 'Annabel(le)', dat in het Engels wordt verteld door Stephanie Büttrich met onder anderen de stem van de hitsige blonde dame uit 'Sex and the City', staat diametraal tegenover het vervreemdende 'Soul Burn', dat draait om de vraag: 'What's there in desperation what's real'. Hexnut is de titel van het eerste fragment van McGowans compositie 'Tools', waarvoor hij de Henriëtte Bosman-prijs won. Het doet denken aan 'hexachord', een middeleeuwse Engelse muziekterm voor een van de drie diatonische schalen van zes noten gebaseerd op C, F en G (hex is Grieks voor zes), maar het kan ook een zeskantige moer zijn, zoals afgebeeld op de cd-foto's. Het ontwerp van de cd-cover en het foldertje is subliem. De animatiefoto's sluiten perfect aan bij de sfeer en handeling van deze muziek. Chaja Hertog en Carst van der Molen tekenden hiervoor. Is dit speelse, vervreemdende muziekconcept nieuw? Niet helemaal, want het werd decennia terug al in rudimentaire vorm gebruikt bij animatiefilms en korte abstracte filmpjes, maar dat maakt deze Hexnut-cd niet minder interessant. (Han Schulte).

CHET BAKER
Jazz at the Concertgebouw
The Complete 1955 Concerts in Holland
Indian Summer
 NJA (www.jazzarchieff.nl)

Op uiterst vriendelijke toon begint Chet Baker eerst maar eens de wijzigingen in de bezetting op te lepelen. Bij de afwezigheid hoorde ook pianist Russ Freeman; waarschijnlijk omdat ie het beu was steeds maar allerlei zaken voor Baker te regelen, zelfs de financiële. In Freemans plaats kwam Dick Twardzik, een uitgelezen hipster die hoorbaar een heel ander kijk had op de akkoordenschema's van de gespeelde evergreens. Freeman, bleek al op diverse platen, kende het repertoire wel goed. Chet Baker uiteraard eveneens, maar die kon ook nog eens leunen op een fantastisch stel oren. Met die gave schiep hij ruimte om in zijn solo's interessante wegen in te slaan. Ook op deze cd 'Indian Summer'. Qua intensiteit is er hoegenaamd geen verschil tussen de concerten in het Amsterdams Concertgebouw – 17 september 1955 – en het Kurhaus in Scheveningen van 18 september. Wel is de opname in het Kurhaus (AVRO-Radio) wat transparanter. De registratie in Amsterdam is van organisator wijlen Lou van Rees. Of, kreeg hij die van het Concertgebouw? Het concert in Scheveningen was al eerder (illegaal?) verschenen maar die uitgave haalt het niet bij de nu gerestaureerde opname. Toestemming van alle betrokkenen of nazaten lijkt normaal, maar geeft de productie cachet. Zonder enige twijfel gaat de leider/trompettist Chet Baker op deze cd met de eer strijken. Nog niet genoemd zijn de capabele bassist Jimmy Bond en drummer Peter Littman. Deze Dutch Jazz Archives Series van het Nederlands Jazz Archief (NJA) belooft meer cd's afkomstig van zulke concerten uit de jaren vijftig te laten verschijnen. Nu misschien Jazz at the Philharmonic? Het Jazzbulletin van het NJA – april 2007 nr. 63 – geeft meer informatie. (Jaap Lüdeke)

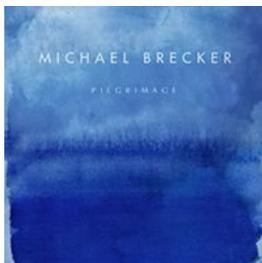
CD-RECENSIES VERVOLG

CLIFFORD BROWN
At the Cotton Club 1956
Cleveland, Ohio
Lone Hill Jazz

Na alle nieuwe ontdekkingen van Charlie Parker, Coltrane en Monk van de laatste jaren verdient dit geschenk uit de jazz-hemel ook meer dan normale aandacht. Het is het Clifford Brown/Max Roach Quintet met verder Sonny Rollins, Richie Powell en George Morrow. De privé-opnamen (op wel drie cd's) zijn niet eerder uitgebracht en vallen qua geluidskwaliteit nog mee ook. De data zijn 28, 29 mei en 1 juni 1956. Het begint op 'At the Cotton Club 1956' allemaal met een understatement van Brown: "I play the trumpet, my name is Clifford Brown." Prachtig. Brown heeft dan de andere leden van het kwintet al aangekondigd. Dan hoor je eigenlijk voor het eerst waar de titel 'Sweet Clifford' op slaat. Bij-na verlegen klinkt het. De manier waarop hij die verlegenheid compenseert dachten we te kennen, maar de enorme verbetering van de heren is overweldigend. Al meteen in 'Take the A-train' van Strayhorn brandt Brown erop los met vinnige uithalen die zijn gave techniek, zijn toon en zijn verbeeldingskracht volledig blootgeven. Tenorist Sonny Rollins maakt ook overduidelijk dat het verschil tussen club en studio soms wel heel ver reikt. Wat opvalt is dat Rollins in zijn ballade 'Darn that Dream' na het thema prompt het tempo dubbelt. Amerikanen waren er toen al van overtuigd dat langzame stukken niet te veel lengte moeten hebben. Het zou te saai kunnen worden... In 'Nice Work If You Can Get It'

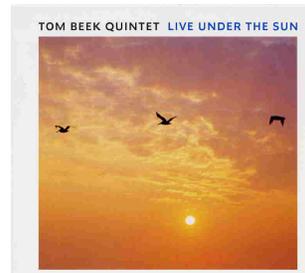
DE STRAIGHTAHEAD(?) - CD VAN DE MAAND JUNI

MICHAEL BRECKER
Pilgrimage
WA Records (Universal)

Tracks van de cd van de maand zijn in juni te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zaterdag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

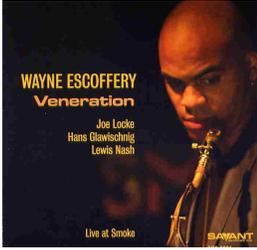
ontbreekt de kop. De staart is wel aanwezig maar vlak voor het einde zit een knip. In de bijna negentien minuten die toch resten gaan de musici tot het uiterste, zelfs over de grens van het 'toelaatbare', dacht ik. In 'Get Happy' zitten alle voordelen van een live-optreden. Brownie in extase, Rollins ziet zelfs kans daar nog overheen te gaan. Het stuk duurt 23 gloedvolle minuten, het tempo – acht maten in een paar seconden – is moordend. Daar hoor je ook pianist Richie Powell in volle glorie. Richie is de jongere broer van Bud, ja. Bud en moeder Powell waren zeer tegen de wens van Richie, om het vak in te gaan. Gevolg: Jackie McLean nam Richie mee naar diens vader. "So, Bud couldn't hear us. He learned to play the blues (Bb) in an afternoon. Bud's 'Celia' was next." McLean vertelde dat in een interview met Billy Taylor, tijdens de IAJA Convention in New York 2001. Misschien is deze 'Clifford Brown at the Cotton Club' wel de vondst van het jaar vanwege al die intrigerende stukken. De amateurtechnicus zal het nog druk hebben gehad. Hij moest wel accepteren dat hier en daar een tape niet tijdig in de machine zat. Wat wel werd vastgelegd geeft een indruk van wat er in de VS kon gebeuren op dit gebied, als wij, onwetend van al dat moois, gewoon lagen te slapen. (Jaap Lüdeke)

TOM BEEK QUINTET
Live under the sun
TomLaLa Records

'Live under the sun' is het serieuze vervolg op 'White & Blue', de debuut-cd van Tom Beek. Die eerste cd was een veelzijdige productie die liet zien waar de tenorsaxofonist toe in staat is. Op zijn tweede album wordt uit een heel ander vaatje getapt. Lekkerder en beter. 'Live under the sun' werd opgenomen in Sociëteit de Burcht in Leiden en in het Bimhuis. Het kwintet bestaat uit Tom Beek en Martijn van Iterson (gitaar), Karel Boehlee (piano en keyboards), Jeroen Vierdag (bas) en Marcel Seriere (drums). Het Tom Beek Quintet speelt vijf stukken. Bij de eerste tonen herken je Beek direct. Hij waagt zich aan Wayne Shorters 'Nefertiti' in een arrangement van Rob Madna. Drie andere stukken staan ook op de eerste cd. Maar nu klinken ze toch wel heel wat sterker. Het saxofoon geluid van Tom Beek is ontwikkeld tot een hoger niveau. Van Iterson schittert op zijn gitaar en samen met Boehlee en zijn elektrische toetsen zorgen ze voor een sterke aanvulling op de saxofoon. Bijvoorbeeld in 'Ankara/Dream Dance', waarop ook Vierdag elektrisch speelt. De saxofonist klinkt op dit stuk eerst Oosters en funky tegelijk. Daarna is de band vooral krachtig: 'live'. Tom Beek heeft er goed aan gedaan een album te maken met zijn vaste kwintet en de cd te vullen met slechts vijf, wat langere stukken. De tenorist is met dit live-album zeker van zijn zaak, want het recensie-exemplaar was al gesigneerd. Bedankt Tom! (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

WAYNE ESCOFFERY *Veneration* Savant Records

'Veneration' opent met lieflijke klanken van een vibrafoon. Joe Locke bespeelt hem op de derde cd die tenorsaxofonist Wayne Escoffery als leider maakte. Het album is opgenomen in de kleine New Yorkse jazzclub 'Smoke'. Te vinden aan 2751 Broadway. Escoffery behoort tot de generatie jonge talenten die momenteel in New York tot volle bloei komt. Hij is 32, speelde al met Tom Harrell en was in Nederland met Mingus Dynastie. Ook versterkt hij de Mingus Big Band. De saxofonist vond dat hij toe was aan een live-album, waarop hij kon laten horen wat hij waard is. 'Veneration' is opgedragen aan zijn grote voorbeeld, saxofonist Jackie McLean, die in maart 2006 stierf. Het laatste stuk op de cd, 'Melody for Me-lonae', is van McLean. Het verscheen in 1962 op 'Let Freedom Ring' en duurt daar 13:24. Escoffery wilde het origineel zo dicht mogelijk benaderen en doet er 13:31 over. Maar de aanwezigheid van de vibrafoon in plaats van de piano én Escoffery's interpretatie van de compositie maken het tot een modern mainstreamstuk. Hans Glawnschnig op bas en Le-wis Nash op drums maken dit geweldige concert compleet. De leider schreef één stuk zelf: 'Tell Me Why'. Hij speelt het meer dan verdienenlijk op... sopraan. (Peter J. Korten)

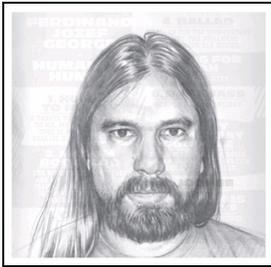
CHU BERRY *Classic Chu Berry Columbia and Victor Sessions* Mosaic (7cd box)

Tweemaal stond voor tenorist Chu Berry een trip naar Europa gepland. Eerst in 1930 in de band van Sammy Stewart, een Afro-Amerikaanse Paul Whiteman. De tournee zou lopen van 'Paris to Monte Carlo'. Niet gerealiseerd. De tweede keer vier jaar later in een all-star band, groot aangekondigd op de voorpagina van Melody Maker en in de New York Amsterdam News: 'Would Form Mixed Band To Play Great Britain'. Een prachtig idee van John Hammond, Benny Carter en Benny Goodman, dat Hammond sleet aan orkestleider annex booking-agent Jack Hylton in London. Het werd niets, Hammond deed aan 'wishfull thinking': raciale orkestintegratie, maar Hylton trof in de USA geen spoor van een (mixed) band aan. Jammer, want Bessie Smith en Red Norvo zouden met Chu van de partij zijn. Hylton boekte wel voor Europa Duke Ellington in 1933 en Coleman Hawkins in 1934, die meteen vijf jaar op het oude continent bleef. Chu overleed 30 oktober 1941 al op 31-jarige leeftijd bij een auto-ongeluk, dus behoort hij tot de selecte groep jazzsterren die niet in ons land optraden. Ook zijn platen waren hier schaars. Hij deed slechts een handvol sessies als leider en die kwamen door WO II hier niet over het voetlicht. Na de oorlog bracht Philips International hier het interessante Epic-album 'Chu /Chu Berry and his Stomp Stevedores' uit, ook met sessiestukken

van Teddy Wilson en Cab Calloway, maar die plaat is een uitzondering en zeldzaam. In Amerika was Chu zeer geliefd en bekend bij publiek en musici. Hij was begonnen als Hawkins-adept, maar ontwikkelde zich langzaam in een eigen richting. Hawkins was vol lof: "He was my favorite. Of all the tenor players, he was the one I expected to go furthest." En: "The night before he was killed, we played together in a session, and he had some new things for me.... Chu had genius." Chu had een diepe adem, legde op elke noot een solide accent, speelde meestal mediumtempo, maar kon ook sprinten, produceerde een warm, rond geluid en had zoveel 'natural' swing in zijn totale spel – begeleiding en soli – dat Benny Goodman ervan werd beschuldigd wel vaak naar hem te komen luisteren, maar niet tegen hem op te kunnen. Deze informatie vindt u niet in de normaliter perfecte Mosaic brochure, die dit keer een te schrale biografie aflevert. Auteur Loren Schoenberg, Executive Director of The Jazz Museum in Harlem, en zelf saxofonist, geeft wel een goede en uitgebreide beschrijving bij elke sessie. Het gemis aan bio-informatie wordt goedge maakt door enkele zeldzame foto's van Chu, van wie weinig beeldmateriaal en slechts één filmfragment mij bekend zijn (drie minuten met Cab Calloway in de speelfilm 'Manhattan Merry-Go-Round' uit 1937). Chu Berry werd 'one of the three greatest saxophonists before World War II' genoemd, na Coleman Hawkins en Lester Young. Deze box moet dat bewijzen, maar zoals de titel al aangeeft, zijn alleen de Victor- en Columbia-studiosessies opgenomen. We missen zelfs daar binnen de Red Norvo-sessie van 25 januari 1935. En verder ontbreken enkele sessies van Chu als leider voor andere labels, zoals 'Chu Berry and his (Little) Jazz Ensemble' van november 1938 en augustus 1941. Daarvoor moet het Commodore-album 'A Giant of the Tenor Sax' aangeschaft worden. Ook beperkt Mosaic zich tot stukken waarin Chu soleert. Vandaar misschien de verhullende boxtitel 'Classic Chu Berry'.

Een pluspunt is de worp van een dozijn alternate takes. De meeste tracks zijn met het orkest van Cab Calloway. Bij zijn aantreden zei Chu direct, dat zolang hij saxofoon in de band speelde, Cab zijn sax thuis moest laten. Samen met drummer Cozy Cole was hij de ster van Cabs band en dat blijkt niet alleen uit de advertenties voor cluboptredens, maar ook uit de ruimte die Chu voor zijn solowerk krijgt, overigens meer qua frequentie, dan qua tijdsduur, behalve onder meer in 'A Ghost of a Chance', een meestal over het hoofd gezien staaltje van zijn diepgang, en een voortreffelijk 'Take the A-Train'. Uitzonderingen zijn ook enkele opnames met Lionel Hampton, zoals 'Hot Mallets', waarin Chu Hamp solistisch begeleidt en becommentarieert van begin tot einde, plus 'Sweethearts On Parade'. De 'Hot Mallets'-sessie was met louter sterren: Chu, Benny Carter, Coleman Hawkins, Ben Webster, young Dizzy Gillespie, young Charlie Christian, Milt Hinton en Cozy Cole. Chu's tune-of-fame was zijn compositie 'Christopher Columbus', hier met Fletcher Henderson, waarin ook een ongelooflijke swing en drive steken. De andere opnames zijn met Billie Holiday, Mildred Bailey, Teddy Wilson, Teddy Hill, Wingy Mannone, Benny Carter, Putney Dandridge en Gene Krupa. Het lijkt weinig, slechts zes studiosessies met Chu als leider, maar Hawkins produceerde voor zijn 32ste een even groot aantal, waarvan vier in Europa en daarvan twee met onze Ramblers. Lester Young leidde geen enkele sessie voor zijn 32ste. Na zijn dood verscheen de Chu Berry Memorial Award, waarvan Gene Krupa de eerste en laatste ontving. (Han Schulte).

CD-RECENSIES VERVOLG

FERDINAND JOZEF GEORGE
Human to Human
Embrace Recordings

Met Manuel Hugas op basgitaar, Martijn Vink op drums, Mete Erker op sax en Wibout Burkens op Fender Rhodes en Hammond, heeft percussionist Ferdinand Jozef George een album gemaakt dat schoonheid aan oprechtheid bindt. Funk, soul, bossa nova in uptempo, latin en sporen van jazz-rock zijn steekwoorden om de stijl te typeren. Alles in een 'easy going' sfeer. Want 'Human to Human' ademt licht en lucht. De muziek op deze plaat is als het ware metafoor voor de weidsheid van onbegrensde ruimte. Het is deze lichtvoetigheid en helderheid die een aangename sfeer creëren waardoor je er als luisteraar ontspannen in mee kunt gaan. Het is alsof Ferdinand Jozef George in zijn composities vooral communiceert met die luisteraar, niet vanuit dogma's maar subtiel en ongedwongen zonder beperkende kaders. 'Human to human' is als het kleuren buiten de lijntjes. Niet in chaotische schetsen maar met stemmige en zachte pasteltinten.

Mooi gedaan.
 (Frank Huser)

THIJS VAN OTTERLOO
Miles away
Pink Records

Thijs van Otterloo houdt van mooie en mooi gemaakte muziek. Kritisch gecomponeerd, overdacht gearrangeerd en zorgvuldig gespeeld. Muzikaal ligt de lat hoog. Dat is te merken aan zijn debuut. Saxofonist (tenor, alt en sopraan) Thijs van Otterloo heeft met 'Miles away' een sprekend profiel afgegeven dat getuigt van muzikaliteit en kwaliteit. Een eersteling heeft soms het risico dat je wilt laten horen wat je in huis hebt en dat daarmee een bonte verzameling nummers op schijf komt met nauwelijks samenhang. Bij Van Otterloo is ook sprake van diversiteit, maar dan met een goede balans. 'Miles away' laat een palet zien waarin pop-songs in jazzy arrangementen worden afgewisseld door meer mainstream jazzrepertoire, zoals in 'In the name of jazz', dat gekleurd wordt door een bigbandsound. Zijn spel op de sax verklapt invloeden van Michael Brecker, Wayne Shorter en Piet Noordijk. En zijn repertoire laat elementen horen die we kennen uit de muziek van Gino Vanelli, vooral in de vocale tracks, maar ook uit het vroege werk van Joe Zawinul. Het sfeervolle openingsnummer 'Mishaela', een compositie van de uit Israël afkomstige zangeres Noa, zet de toon voor het album. Het is de delicate sound van de sopraansax en de zorgvuldige toonzetting die illustratief zijn voor het hele album. 'Miles away' is een debuut waar je trots op kunt zijn. Een aansporing om de muzikale horizon te verkennen.
 (Frank Huser)

THE BAD PLUS
Prog
Heads Up

Bombastisch en subtiel. Dramatisch en humoristisch. Melodieus en rechtlijnig. Contrasten die in de muziek van het trio The Bad Plus moeiteloos samengaan en kenmerkend zijn voor hun compromisloze jazz. 'Prog' is het zevende album in zes jaar tijd. Hun derde album 'These are the vistas' (2003) vormde de wereldwijde doorbraak, met hun kenmerkende geluid. Bestaande nummers ontrafeld en opnieuw geconstrueerd in originele arrangementen, neigend naar free jazz en niet gespeend van improvisaties. En vooral hard spelen. Harde breedsprakige toetsaanslagen, fel en bijna chaotisch bespeelde drums en een prominent aanwezige contrabas. Energiek en onbeteugeld, onstuimig en wild. Maar ook stemmig en melancholisch in met name de uitgesponnen composities van bassist Reid Anderson. Met het Zweedse Esbjörn Svensson Trio heeft het Amerikaanse trio The Bad Plus het standaardtrio van piano, bas en drum nieuw elan gegeven. Niet de piano die begeleid wordt door bas en drums maar drie instrumenten die zowel eigenstandig als gezamenlijk de muziek maken. 'Prog' klinkt, voor wie The Bad Plus kent, vertrouwd. Want net als op de vorige albums worden naast nieuwe composities van elk van de drie bandleden weer enkele bewerkingen gespeeld van bestaande nummers, zoals 'Life on Mars' van Bowie en 'This guy's in love with you' van Bacharach. Het zijn met name deze adaptaties die de oren doen spitsen. Mineur en majeur toonwisselingen en de onverwachte tempi creëren een aanstekelijk muzikaal schouwspel. Voor het overige is het stramien vergelijkbaar met dat van met name de vorige drie albums. Pianist Ethan Iverson is sterk in het omspelen van de thema's, drummer David King is inventief en creatief in het gebruik van zijn drumkit en bassist Reid Anderson maakt weer schitterende ballades met cumulatief verlopende melodielijnen. The Bad Plus is op 17 juni te horen in het Amsterdamse Bimhuis.
 (Frank Huser)

IN DE VOLGENDE JAZZFLITS ONDER MEER:

Studio Baumgarten – Nieuw Gronings jazzlabel Studio Baumgarten gaat straightahead jazz uitbrengen.

Jazzart – Zwolse bigband Jazzart wint in Enschede de Dutch Big Band Contest 2007.

Michael Brecker – Michael Breckers weduwe Susan vindt cd 'Pilgrimage' een 'testament to the human spirit'.

Podium TV – Commercieel kanaal Podium TV wil vanaf voorjaar 2008 in de lucht zijn en ook jazz uitzenden.

O.A.P. Records – Nieuw Haags label O.A.P. Records voor jazz en wereldmuziek is 'artistiek, eigenzinnig en tijdloos'.

OffsideOpen – Duits/Nederlands festival 'OffsideOpen' leeft in augustus eerste editie.

'Pilgrimage', de laatste plaat van saxofoongoeroe Michael Brecker is een van zijn beste, en niet omdat hij begin dit jaar is overleden. Hij brengt alles wat je van hem verwacht, met een extra dosis diepgang en een sterrenbezetting.
Koen Schouten (Volkskrant 31 mei 2007)

CD-RECENSIES VERVOLG

SQUEEZE ME
The Jazz and Swing Accordeon Story
Proper (4 cd box)

Ex-burgemeester Ed van Thijn doet het in het geheim, elke muzikant op Franse plattelandsfeesten doet het openlijk met een repertoire van een miljoen liedjes, Buddy Bolden 'The First Man of Jazz' deed het in het onvindbare verleden, Johnny Meyer deed het met Archie Shepp in een Jordaancafé, Toots Thielemans doet het vanaf zijn derde jaar, Andrea Parkins doet het in een hommage aan Andrew Hill, Richard Galliano doet het met zijn Tangaria Quartet, iedereen doet het, maar weinigen in de jazz namen de accordeon erg serieus eind vorige eeuw. Behalve Willem Breuker, die de muziek van fanfares, draaiorgels en straataccordeonisten kent als zijn broekzak en Henk de Jonge met een accordeon uitrustte in zijn Kollektief, daarmee André Hodeirs stelling tartend: 'Accordéon = anti-jazz'. De accordeon werd na enkele voorlopers in 1829 door de Oostenrijker Cyril Demain vervolmaakt en ondanks enkele klassieke composities en een kortstondige salonverschijning, beschouwd als volksinstrument. Pianist/accordeonist George Shearing zei midden vorige eeuw: "A gentleman is someone who can play the accordeon, but doesn't". In Frankrijk werd in kleine kerkjes het harmonium vaak vervangen door een altijd aanwezige accordeon, want het harmonium en de accordeon, die 140 bassen kan bevatten, behoren tot dezelfde familie. Voor de oorlog was 'le piano à bretelles' (de accordeon is er sinds 1852 ook in een versie met rechts pianotoetsen) sowieso populair in Frankrijk. Goed voor cafévertier en musettemuziek, maar niet toegelaten in 'les huis clos' ('besloten' bordelen), en opgevolgd door het artistieke chanson. In Nederland kende men in de vijftiger jaren ten minste drie accordeonsterren naast de Rotterdamse 'Three Jacksons': Harry Mooten, Johnny Meyer en Mat Mathews, de laatste twee internationaal gewaardeerde jazzmusici. De muzikelite vond hun muziek geen high, maar low culture en die werd dus 'vergeten', ondanks de hoge verkoopcijfers. In de jazz was de accordeon voor de oorlog helemaal niet populair: te blank, te weinig Afro-Amerikaans, niet swingend. Terwijl in de bluessector de accordeon juist zeer geliefd is en was, met name bij de Frans-Amerikaanse Zydeco. In Amerika was er in de fifties een korte accordeonrage, die deels door Italiaanse emigranten in gang werd gezet. DownBeat weidde er in december 1954 zelfs een bijlage aan, waaruit blijkt dat er honderden muziekstukken voor solo-accordeon te koop waren, waaronder ook jazzwerken als 'Hamp's Boogie Woogie' en 'Sophisticated Lady'. Duke Ellington, die zelf ooit met een Bertini-accordeon poseerde, nodigde Joe Cornell, alias Cornell Smelser in 1930 uit zijn compositie 'Accordion Joe' ook

met Duke's Jungle Band op te nemen. De vocal hier, 'his rhythm is slow, his music is low', geldt voor de meeste accordeonisten in jazzgroepen vóór WO II. Veel virtuositeit, weinig jazzy ritmes. Bij Gus Viseur's Music, met de leider op accordeon in 'Swing Cocktail', zijn het vooral de gitaren van de drie Ferrets, die enigszins swingen en prevaleert verder het walsritme. Ook Shearings accordeonspel in 'Squeezin' The Blues' uit 1939 is stijfjes. Zowel Viseur als Shearing doen het na 1940 beter met een meer jazzmatige accordeon-aanpak, respectievelijk in 'Tiger Rag' en 'Cherokee'. In de oorlogperiode etaleert Tony Murena zich vooral als musette-musicus, valt bij het Dansorkest van violist Frans Wouters niet het accordeonspel van John de Mol sr. op, maar wel de solo op elektrische gitaar van Eddie Christiani in 1941 (die binnenkort op 89-jarige leeftijd zijn afscheidstournee start!). Le Quartette Swing van Emile Carrara speelt vooral gipsy-muziek. Pas bij Charles Verstraete's 'Boogie Woogie' en 'Honeysuckle Rose' komt de zaak enigszins los. Na 1945 gaan de jazzdeuren echt open. Componist/accordeonist Joe Mooney laat niet alleen horen hoe je met zo'n zwaar apparaat lichtvoetig kunt spelen, hij is ook een meester in close-harmony, dynamiekwisselingen en arrangeren. Gunter Schüller spendeert in zijn boek 'The Swing Era' vele pagina's aan dit jeugdidool. Hij vermeldt niet dat Mooney's spel trompetachtig is, met felle, harde stoten, hetgeen mooi contrasteert met zijn ingehouden zang. Uniek zijn de teksten, die zijn groep tot de Marx Brothers in de jazz maken. Futuristisch ensemblewerk, dat met tien tracks veel ruimte krijgt, daar waar Larry Adler geheel ontbreekt. Na deze aanloopjes is Johnny Meyer een verademing, een echte swinger, die niet alle knoppen tegelijk indrukt en daardoor helder en open overkomt. Met violist Sem Nijveen in zijn Quintet is hij subliem, fris, verrassend, evenals Nijveen, en een volbloed improvisator. Tito Burns opent het zicht volledig op bebop, waarbij het vocale werk, dat toen uiterst modern klonk, nu gedateerd is. Art van Damme (geen Nederlander) speelt geen bebop, maar subtiel swingaccordeon in onder meer 'Ol Man River'. Alleen met 'Blue Lu' en 'Madame Van Damme' zet hij voorzichtig één voet in de bebop. De kroon op deze box zet Mat Matthews, die met hoornist Julius Watkins, bassist Oscar Pettiford en drummer Kenny Clarke subtiel 'As Time Goes By' in een fraai licht zet. Mats duet met Pettiford op cello in 'Now See How You Are' is van verbluffende eenvoud en schoonheid, evenals 'Summertime' met Clarke erbij. Geen pure bebop, meer cool jazz in perfect beheerst accordeonspel. Minder is meer, juist bij de accordeon met zijn honderden knoppen en duizenden variaties. Aanvullingen: het Washington-Bertolin's Swing Sextet moet zijn Armand Lasagne en die leeft nog. Hij speelt hier 'Porter 39' (zie: Jazzman 133 pag. 74). En Gus Viseur speelt 'Swing Valse' op 9 augustus 1940 niet met 'Son Orchestre', maar met Jean 'Matlo' Ferret, gitaar en Maurice Speileux, bas (zie: Robert Pernet 'Belgian Jazz Discography' pag. 729). (Han Schulte)

ingezonden mededeling

Iedere vrijdagavond van 22:00-24:00 uur:
jazz@vpro op Radio 6.
 Te beluisteren via de kabel, digitale radio, satelliet
 én internet:
 zowel live-streaming als achteraf on demand:
www.vpro.nl/jazz

CONCERTVERSLAGEN

JAZZ IN DUKETOWN

Datum en plaats: 26 t/m 28 mei 2007, 's Hertogenbosch.

BRABANT IS GEEN DIXIEPROVINCIE MEER

Het was natuurlijk al langer duidelijk dat Brabant is afgedreven van de hier en daar verguisde dixielandstatus die het sinds mensenheugenis met hand en tand wenste te verdedigen. Dat is verleden tijd. Ook Jazz in Duketown 2007 herbergde een aantal Brabantse modernisten die vanaf het begin de dixieland hebben overgeslagen. Zo gaat dat. Hun ook landelijke bekendheid staat buiten kijf en reikt in meerdere gevallen zelfs tot over de landsgrenzen. Trompettist Eric Vloeimans bijvoorbeeld speelde met zijn **Gatecrash** een tweetal aanstekelijke sets, overigens ging dat om en om met **Keyjay Lab** van Carlo de Wijs op zijn 21st Century Hammond Organ en met de niet te onderschatten 'different drummer' Marnix Stassen én met de toegevoegde waarde van vocaliste Izaline Calister. De Wijs vertelde nog zich voortaan ook te concentreren op rockfestivals. Het solide kwartet van saxofonist **Dick de Graaf** was in Den Bosch, met de snelrijzende ster van pianist/toetsenist Jeroen van Vliet. Dat optreden moest ik wegens werkzaamheden elders op het festival laten schieten. Helaas. Zelfde chapter in de Toonzaal bij de **Intimate Moments** van drummer Pieter Bast. Waar ik nog wel een stuk hoorde van Horace Silver. Fraaie bijdragen zaten er in dat werk (Silver at Six) met Paul van Kemenade op die prachtig 'klagende' alt, op bugel speelde Jeroen Doornik en de sterke tenorsolist was de Duitser Peter Weniger. Meer meeslepende klanken en impulsen genereerde het kwintet van vibrafonist **Frits Landesbergen**, inclusief het eerder optredende trio van Johan (OP) Clement. De muzikaliteit van Landesbergen heeft volstrekt internationaal niveau omdat het ritmisch en harmonisch allemaal zo raak is. Op de slotmiddag speelde **Three Tenors of Swing + The Swing Society**. Ondanks het aantal tenoren speelden ze een vlotte 'Four Brothers' en voordien 'Lady Be Good', met daarin de uitgeschreven twee beroemde chorussen van Lester Young uit 1936. Oefenstof van de bovenste plank.

De officiële opening was weggelegd voor het immense **Metropole Orkest**, nu onder leiding van Jim McNeely en met gastsolist gitarist **John Scofield**. McNeely ontpopt zich meer en meer tot een arrangeur van aparte klasse. Sco bezit die status aparte al sinds tijden en bevestigde dat onder meer in zijn compositie 'Peculiar', bekend van de Blue Note 'Groove Elation!' De verrassing van het festival zat losjes verpakt als een soort warming up, in de Toonzaal. Dat betrof de Nederlandse, in New York studerende altsaxofonist **Lars Dietrich** met zijn kwintet. Eigen stukken bracht hij mee die vanaf de eerste of tweede tel een volledig eigen structuur vertoonden. De solisten gingen er steeds met gepast venijn mee aan de

haal. Die solisten waren onder anderen Dietrich, Jesse van Ruller en de uit New York meegereide tenorsaxofonist Samir Zarif, een geweldig talent en terecht behept met een smakelijke opbouw en dito dynamiek in zijn solobijdragen. Kortom, Jazz in Duketown 2007, 'voor elck wat wils', van producer Pieter van Engelen is wederom volledig geslaagd. Radio 6 (Jazz @ VPRO) zendt vanaf vrijdag 8 juni (22.00 - 24.00 uur) wekelijks opnamen uit. Vrijdag 15 juni is die bijzondere groep van Lars Dietrich aan de beurt. Luister! (Jaap Lüdeke)

SASKIA LAROO GROEP

Bezetting: Saskia Laroo (tp), Bas van Lier (p), Ton op 't Hof (dr) en Harry Emmery (b).

Datum en plaats: 20 mei 2007, De Polletuin, Ruinerwold.

JAZZ IN RUINERWOLD

Midden in de natuur van het prachtige Drentse landschap, in het dorpje Ruinerwold, is sedert enkele jaren een heus jazzpodium gevestigd. In een grote wandeltuin van Staatsbosbeheer, genaamd De Polletuin, staat de Proatschuure. De beheerders, Jack en Margreet van Loo, hebben hier een ruimte gecreëerd waar je heerlijk kunt uitrusten van je wandeling met een hapje en een drankje en waar de gemoedelijke huiskamersfeer wordt geaccentueerd met gezellige zitjes met tapijtjes op de tafeltjes en aan de wanden. Ook is er een podium ingericht waarop onder leiding van de eminente bassist Harry Emmery maandelijks op zondagmiddag jazzconcerten worden georganiseerd.

Tallose prominente leden van de Nederlandse jazzscene hebben inmiddels hun weg naar De Polletuin weten te vinden. John Engels, Rob van Bavel, Hans Dulfer, Rob Agerbeek, Klaus Flenter, Bas van Lier, Ronald Douglas, Deborah Carter, Hans van Oosterhout, Dolf de Vries, Eric Kooger, Harry Happel, Sanne van Vliet, Francien van Tuinen, Masha Bijlsma, Simon Rigter, Bart van Lier zijn zomaar enkele namen uit de reeks muzikanten die vol enthousiasme hebben deelgenomen aan de sessies van Harry Emmery en te kennen hebben gegeven zeker weer terug te komen! Zondag 20 mei stond Saskia Laroo op het programma met Bas van Lier op piano en alleskunner Ton op 't Hof op drums en uiteraard Harry Emmery weer op de contrabas. Het enthousiaste publiek werd getraakteerd op heerlijke standarts als 'Night in Tunisia', 'Confirmation', 'So What' en 'The Preacher'. Daarnaast hield Saskia het auditorium mistil met prachtig en ingetogen geblazen ballads als 'Body and Soul' en 'Round Midnight'. Ook schuwde ze de eigentijdse jazz niet met een eigen stuk, waarmee de zaal toch in de hoek van de freejazz werd gedrukt, namelijk 'The Jazz Party', waarbij de trompettiste dankbaar gebruikmaakte van de mogelijkheden die de moderne elektronica haar heden ten dage kan bieden.

Het aanwezige publiek was voor de zoveelste keer getuige geweest van een heerlijke jazzhappening in deze geweldige ambiance. Veel dank is dan ook verschuldigd aan Harry Emmery en zijn lieftallige echtgenote, die dit met hun stichting MusicArte mogelijk maken. (Otto Vleeshouwer)

"Jazz music has not really advanced all that much since Miles Davis's death in 1991."
Mike Zwerin (Bloomberg.com, mei 2007)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

PASAR MALAM BESAR

Datum en plaats: 26 en 27 mei 2007, Den Haag.

INDISCHE ROOTS VAN DE HAAGSE JAZZ

Op het Indisch cultureel evenement Pasar Malam Besar in Den Haag speelden 26 en 27 mei de jazzmusici **Rob** (tp, p), **Ruud** (dr) en **Babes Pronk** (voc) en Victor Kaihatu op bas. Het optreden vond plaats in het kader van het thema 'de Indische roots van de Haagse jazz', waarin Rob Agerbeek de keuze werd gelaten een programma samen te stellen. Het werd een succes. George Dankmeyer hield samen met publicist Arie van Breda enkele voordrachten, ondersteund met muziek en film- en televisiebeelden. Sanny Day (The Millers) en swingviolinist Frans Poptie haalden herinneringen op met Cor Gout.

Als Indische jazzrootsies speelden of werden genoemd: gitarist Flip Willemsen, fluitist Chris Hinze, bassist Eddy (O'Hare) de Haas (prachtig filmfragment met Stan Getz en Chet Baker), gitarist Ron Horsting, bassist Dick van der Capellen, en de 'unforgettable' Rob Madna. Diens pupillen verzameld in de band **Triba**, speelden enkele stukken van hun leermeester. Verrassendste onthulling was wel het feit dat Rob Agerbeek ooit op aanbeveling van Art Taylor als pianist de plaats innam van Horace Silver/Bobby Timmons in Art Blakey's Jazz Messengers. Op de vraag van Art Blakey bij wie Rob Agerbeek les had gehad, luidde diens antwoord: "mijn leraren zitten in de platenkast". Den Haag als jazzstad heeft weer een winnend punt gescoord door de invloed van deze Indische jazzmasters even te ondersteunen.

Bassist Harry Emmery en gitarist Olaf Tarenskeen tijdens de Pasar Malam Besar (foto: George Dankmeyer)

Als vertegenwoordiger van de nieuwe generatie Indische jazzmusici speelde gitarist **Olaf Tarenskeen**. Bassist Harry Emmery en drummer Ben Schröder begeleidden. Een bigband uit Singapore gaf een geweldige performance, ook al vanwege het toepasselijk gebruik van traditionele Maleisische instrumenten in fraaie arrangementen. Het optreden van de Indonesische jazzgitarist Balawan (Bali) trok enorm veel bezoekers. Deze gitarist demonstreerde, eveneens begeleid door traditionele instrumenten, een virtuositeit met een doubleneck gitaar, die hij echter niet bespeelde op de gebruikelijke manier, maar door op de snaren te tappen. (George Dankmeyer)

VIJFDE DUTCH BIG BAND CONTEST

Bezetting: zeventien amateurbigbands/categorie B.
Datum en plaats: 27 mei 2007, Jazz Festival Enschede.

COMPETITIE VALS ZINGEN

Enschede kent een lange traditie van openlucht amateurbigband optredens in het voorjaar op de Oude Markt. De laatste jaren in de vorm van een competitie. In het kader van 'Pimp Your City' is de tweedaagse vijfde Dutch Big Band Contest onderdeel geworden van het eerste grote vierdaagse International Jazz Festival Enschede. Het aantal podia is uitgebreid tot drie op loopafstand liggende centrumlocaties. Op Eerste Pinksterdag traden zeventien orkesten aan in de B-categorie en Tweede Pinksterdag dertien in de A-categorie. Dit verslag betreft alleen de Eerste Pinksterdag. De VVV en het Uit-buro kondigden aan: 'kwalitatief hoogwaardige jazzmuziek'. Wel, het voorspelde regenweer viel mee, de muziekkwaliteit niet. Veel enthousiasme, regelmatig pittig ensemblewerk, maar weinig goede solisten en een keur aan vals zingende vocalisten. Het publiek leed daar niet onder. Muziek is altijd leuk als het gratis is en je mag roken, drinken, kussen en blowen. Niet alle bigbands waren slecht in deze B-categorie. Het liep van matig tot leuk. De Bull Town Band speelde een pittige 'Blues in F' met een redelijke solo van altist Sander. De Big Band Hengelo daarentegen speelde vals en de zangeres zong keihard vals in 'Save the Last Dance For Me'. De Small Town Big Band uit Breda (lang geleden opgericht in het kleine, nu ingelijfde Teteringen) haalt zijn zangeres uit Purmerend. Orkestleider Arno Francke zit in het combo van Miranda Melger, vandaar. Miranda zingt uitstekend in het lage register, met emotie, power en overtuiging, zoals bleek in het vol overgave gepresenteerde 'The Lady is a Tramp'. Het orkest toonde ook pit. Trombonist Frits van der Horst speelde een aardse solo in 'Storm Warning' op het moment dat de zon doorbrak. Big Band Oegstgeest klonk enigszins verward. De pittige Big Bounce Band heeft een enthousiaste zangeres met een heldere stem, Betty Hehamahuta, die soms te ver uithaalt en dan uitglijdt. Een kleine, interessante elektrische gitaarsolo kwam van Henk Bekking. De AMC Big Band van het gelijknamige ziekenhuis in Amsterdam had een dirigent/trompettist die allesbehalve amateur was. Trompettist Edo Masseurs had zijn vader Peter Masseurs bereid gevonden de band te leiden. Senior is solotrompettist bij het Koninklijk Concertgebouw Orkest. Hij blies een uitstekende, jazzy solo aan het einde van hun optreden, alsof het dagelijks werk was. Maar deze band klonk in het begin ongelooflijk slecht, alsof iedereen verdoofd was. De zangeres is een hedendaagse Marilyn Monroe, maar mist in haar vlotte presentatie soms de juiste noten en vooral gevoel voor tekst-timing. Bij 'Route 66' schoot de band ineens in het goede spoor, op tijd ontwaakt. Vals zong ook de zangeres bij Dutch Spirit, een groep met goed ensemblewerk, maar zonder volwaardige solisten. Surprise, de Jazz Focus Band met muziekleerlingen uit Amsterdam, stal muzikaal de show door een haarscherpe trompetsectie en goede soli van altist Joost Janssen en invaller tenorist Caspar van Wijk. Leider Peter Guidi weet zijn studenten te prikkelen: een strak 'Salt Peanuts', een groovy 'The Cat' en een van ballad tot uptempo opgerekt 'As Times Goes By'. Winnaar werd – surprise – de Jazz Focus Band. Het centrum van Enschede is al jaren vrij van auto's, nu nog vrij van valse vocalisten. (Han Schulte)

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

DE DUTCH SWING COLLEGE BAND OP LAKE

Voor jonge(re) bewonderaars van de Dutch Swing College Band is het goed om te weten dat er diverse van de oudste opnamen gelukkig weer verkrijgbaar zijn – op de Engelse markt! In ons eigen land zouden de opnamen heruitgebracht kunnen worden door Universal (voorheen Phonogram en Polygram) maar de heren (of dames?) zien er commercieel niets in en dat is in deze tijd van downloaden via internet heel begrijpelijk.

Het Engelse platenlabel Lake van Paul Adams denkt daar gelukkig heel anders over. Veel oude opnamen, waaronder Engelse trad', zijn op zijn label verkrijgbaar. Een belangrijk pluspunt is dat alle discografische gegevens vermeld worden plus altijd interessante en deskundige liner-notes. En dat is

heel wat anders dan de paar Universal uitgaven die in een goedkope serie verschenen. De eerste voltrefter wat de DSC band betreft was Lake LACD177 'Vintage Dutch Swing College Band' met daarop unieke opnamen uit 1948-1949, echt de begintijd van het 'Orchestra of the Dutch Swing College' zoals de band toen nog heette. Eind

december 1948 nam de band acht titels op voor het Amerikaanse Summit-label, die op vier 78-toeren platen werden uitgebracht. Deze zijn nooit op lp verschenen. Dan volgen de eerste vier titels die in april 1949 voor Decca werden opgenomen. Daarna op deze cd de ook al vrij unieke Tempo-opnamen uit mei en juli 1949, oorspronkelijk gemaakt voor de Engelse markt. De cd wordt afgesloten met twee nooit eerder uitgebrachte opnamen van een radio-uitzending uit september 1948.

Op Lake LACB237 ('Dutch Swing College Band 1955') verscheen de eerste live-opname van de band 'Swing College at Home', die in 1994 al in ons land werd uitgebracht, aangevuld met vier titels die in 1956 alleen op ep verkrijgbaar waren. Als extra op de Lake-cd nog de laatste vijf studio-opnamen uit 1955 met in drie nummers zangeres Neva Raphaello.

Vrij recent op Lake (LACB-243 'Dutch Swing College Band 1956') is de heruitgave van 'Jazz at the Seaport' van eind 1956 en ook in 1994 door Philips op cd uitgebracht. Er staan geen extra titels op, hoewel Paul Adams wel gezocht heeft naar radio-opnamen uit die tijd, maar tot op heden is daarvan niets gevonden. Op deze cd's staat het nummer 'Kansas City Stomp' niet compleet: de intro door de blazers is verdwenen....

In de gewone platenzaak zijn deze Lake-cd's niet te vinden. Ze zijn in ons land toch verkrijgbaar via Ray Smith, Oudegracht 6, 1811 CL Alkmaar, tel. 072 5117151, of kijk op zijn website: <http://www.unlimitedjazz.com/>.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

JAZZRADIO TOP 10

1. **KURT ELLING**
Nightmoves
2. **FRANK VIGNOLA**
Vignola Plays Gershwin
3. **VARIOUS ARTISTS**
Billy Strayhorn: Lush Life
4. **MICHEL CAMILO**
Spirit Of The Moment
5. **PAT METHENY & BRAD MEHLDAU**
Quartet
6. **ALVIN BATISTE**
Marsalis Music Honors Alvin Batiste
7. **DAVID 'FATHEAD' NEWMAN**
Life
8. **BOBBY BROOM**
Song & Dance
9. **TIERNEY SUTTON BAND**
On The Other Side
10. **JOHN FEDCHOCK NEW YORK BIG BAND**
Up & Running

De Jazzradio Top 10 geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden, Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

"Een jazzclub is tegenwoordig meer een restaurant met muziek dan een jazzclub."
Jeff 'Tain' Watts (JazzThing, april/mei 2007)